

2906(2)

馬太

SÁCH TIN-LÀNH

THEO THÁNH

MA-THI-O'

M(2)

2906

M 2906⁽²⁾

I

SÁCH TIN-LÀNH
THEO
THÁNH MA-THI-O'

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHEQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

II

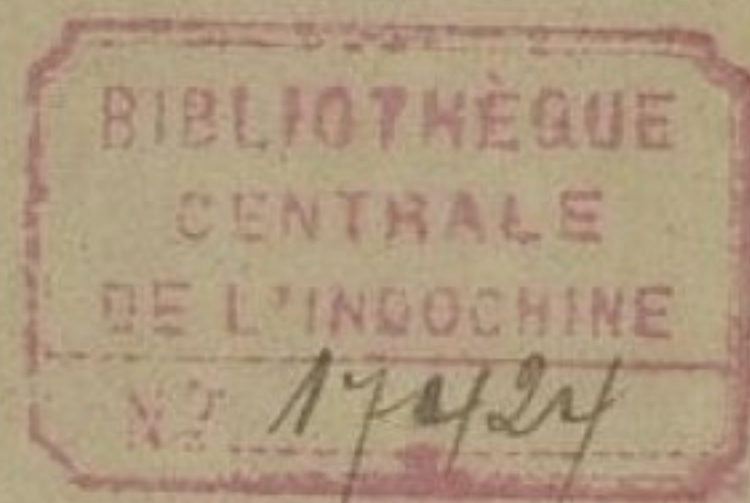
THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHEQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

1

SÁCH TIN-LÀNH

THEO

THÁNH MA-THI-Ơ

SOCIÉTÉ BIBLIQUE
BRITANNIQUE ET ÉTRANGÈRE
SHANGHAI, 1922

ANNAMESE
ST. MATTHEW
(ÉDITION)

THU VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

SÁCH TIN-LÀNH

THEO

THÁNH MA-THI-O

Phổ-hệ và sự giảng-sanh của
Đức Chúa Jê-sus-Christ

(Đoạn 1-2)

ĐOẠN THỨ NHỨT

Phổ-hệ của Đức Chúa Jê-sus-Christ

¹ Phổ-hệ Đức Chúa Jê-sus-Christ, là hậu-tự Đa-vít và hậu-tự Áp-ra-ham. 1

² Áp-ra-ham sanh Y-sác; Y-sác sanh Gia-cốp; Gia-cốp sanh Giu-đa và anh em người; ³ Giu-đa bởi Thama sanh Pha-re và Xa-ra; Pha-re sanh Ếch-rôm; Ếch-rôm sanh A-ram; ⁴ A-ram sanh A-mi-na-đáp; A-mi-na-đáp sanh Na-ách-sơn; Na-ách-sơn sanh Sa-môn; ⁵ Sa-môn bởi Ra-háp sanh Bô-ách; Bô-ách bởi Ru-tơ sanh Ô-bết; ⁶ Ô-bết sanh Gie-sê; Gie-sê sanh vua Đa-vít. 2 3 4 5 6

Đa-vít bởi vợ của U-ri-a sanh Sa-lô-môn; ⁷ Sa-lô-môn sanh Rô-bô-am; Rô-bô-am sanh A-bi-a; A-bi-a sanh A-sa; ⁸ A-sa sanh Giô-sa-phát; Giô-sa-phát sanh Giô-ram; Giô-ram sanh Ô-si-a; ⁹ Ô-si-a sanh Giô-a-tam; Giô-a-tam sang A-cha; A-cha sanh Ê-xê-chi-a; ¹⁰ Ê-xê-chi-a sanh Ma-na-se; Ma-na-se sanh A-mô; A-mô sanh Giô-si-a; ¹¹ Giô-si-a đang khi bị đày qua nước Ba-bi-lôn sanh Giê-chô-ni-a và anh em người. 7 8 9 10 11

12 ¹² Khi đã bị đày qua nước Ba-bi-lôn, thì Giê-chô-ni-a
13 sanh Sa-la-thi-el; Sa-la-thi-el sanh Xô-rô-ba-bel; ¹³ Xô-
rô-ba-bel sanh A-bi-út; A-bi-út sanh Ê-li-a-kim; Ê-li-
14 a-kim sanh A-sô; ¹⁴ A-sô sanh Sa-đốc; Sa-đốc sanh
15 A-chim; A-chim sanh Ê-li-út; ¹⁵ Ê-li-út sanh Ê-li-a-sa;
16 Ê-li-a-sa sanh Ma-than; Ma-than sanh Gia-cốp; ¹⁶ Gia-
cốp sanh Giô-xép là chồng Ma-ri-a; Ma-ri-a là người
sanh Đức Chúa Jêsus, gọi là Christ.

17 ¹⁷ Như vậy, từ Áp-ra-ham cho đến Đa-vít, hết thấy
có mười bốn đời; từ Đa-vít cho đến khi bị đày qua
nước Ba-bi-lôn, cũng có mười bốn đời; và từ khi bị
đày qua nước Ba-bi-lôn cho đến Đấng Christ, lại cũng
có mười bốn đời.

Đức Chúa Jêsus giảng-sanh

18 ¹⁸ Vả, sự giảng-sanh của Đức Chúa Jêsus-Christ đã
xảy ra như vậy: Khi Ma-ri-a, là mẹ ngài, đã hứa gả
cho Giô-xép, song chưa ăn ở cùng nhau, thì người
19 đã cảm phép Đức Thánh-Linh mà thọ thai. ¹⁹ Giô-
xép, bạn người, là người có nghĩa, chẳng muốn cho
20 người mang hổ, bèn toan đem để nhẹm. ²⁰ Song
đang ngẫm-nghĩ về việc ấy, thì thiên-sứ của Đức
Chúa hiện đến cùng Giô-xép trong giấc chiêm-bao,
mà phán rằng: Hỡi Giô-xép, hậu-tự Đa-vít, người
chờ ngại lấy Ma-ri-a làm vợ, vì con mà người thọ-
21 thai đó là do Đức Thánh-Linh. ²¹ Người sẽ sanh một
trai, thì người hãy đặt tên là Jêsus, vì chính con trai
22 ấy sẽ cứu dân mình ra khỏi tội. ²² Mọi việc đã xảy
ra như vậy, ngõ cho ứng-nghiem lời Đức Chúa đã
23 dùng đấng tiên-tri mà phán rằng: « ²³ Nầy, một nữ
đồng-trình sẽ thọ-thai, và sanh một con trai, rồi người
ta sẽ đặt tên con trai đó là Em-ma-nu-el » (nghĩa là
Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta).

24 ²⁴ Khi Giô-xép thức dậy rồi, thì làm y như lời thiên-
sứ của Đức Chúa đã phán dặn, bèn cưới Ma-ri-a làm

vợ. ²⁵ Song Giô-xép không hề ăn ở với cho đến khi 25
người đã sanh một trai, thì đặt tên là Jêsus.

ĐOẠN THỨ HAI

Mấy thầy bác-sĩ và vua Hê-rốt — Sự trốn
qua nước Ê-díp-tô

¹ Khi Đức Chúa Jêsus đã sanh tại thành Bết-lê-hem, 1
xứ Giu-đê, đang đời vua Hê-rốt trị vì, thì có mấy thầy
bác-sĩ ở Đông-phương đến thành Giê-ru-sa-lem, ² mà 2
hỏi rằng: Vua dân Giu-đa mới sanh tại đâu? Vì chúng
ta đã thấy ngôi sao ngai bên Đông-phương, nên đến
đặng thờ-lạy ngai. ³ Nghe tin ấy, thì vua Hê-rốt cùng 3
cả thành Giê-ru-sa-lem đều bối-rối. ⁴ Vua bèn hiệp 4
các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo trong dân
lại mà tra hỏi rằng: Đấng Christ phải sanh tại đâu?
⁵ Họ tâu rằng: Tại Bết-lê-hem, xứ Giu-đê; vì đã có 5
lời của đấng tiên-tri chép lại như vậy: « ⁶ Hỡi Bết- 6
lê-hem, đất Giu-đa! Thật người chẳng phải kém gì
các thành lớn của xứ Giu-đa đâu, vì do nơi người sẽ
xuất-hiện một quân-vương, là Đấng chăn dân Y-sơ-ra-
el, tức dân ta. »

⁷ Vua Hê-rốt bèn vời mấy thầy bác-sĩ cách mật- 7
nhiệm, mà hỏi kỹ-càng về ngôi sao đã hiện ra khi nào.
⁸ Rồi vua sai mấy thầy đó đến thành Bết-lê-hem, và 8
dặn rằng: Các người hãy đi, hỏi thăm cho chắc về
tích con trẻ đó; khi tìm được rồi, hãy cho ta biết,
đặng ta cũng đến mà thờ-lạy ngai. ⁹ Mấy thầy nghe 9
vua phán xong, liền đi. Kia, ngôi sao mà họ đã thấy
bên Đông-phương đi trước mặt cho đến chừng ngay
trên chỗ con trẻ ở mới dừng lại. ¹⁰ Mấy thầy thấy 10
ngôi sao, mừng-rỡ quá bội. ¹¹ Khi vào đến nhà, thấy 11
con trẻ cùng Ma-ri-a, là mẹ ngai, thì mấy thầy sắp
mình xuống mà thờ-lạy ngai; rồi bày của quí ra,

dâng cho ngài những lễ-vật, là vàng, nhũ-hương, và
12 một-duyệt. ¹² Kể đó, trong giấc chiêm-bao, mấy thầy
được Đức Chúa Trời mách-bảo đừng trở lại nơi vua
Hê-rốt; nên họ do đường khác mà về xứ mình.

13 ¹³ Sau khi mấy thầy đó đi rồi, có một thiên-sứ của
Đức Chúa hiện đến cùng Giô-xép trong chiêm-bao,
mà phán rằng: « Hãy chờ dậy, đem con trẻ và mẹ
con trẻ ấy trốn qua nước Ê-díp-tô, rồi cứ ở đó cho
tới chừng nào ta bảo người; vì vua Hê-rốt sẽ kiếm
14 con trẻ ấy mà giết. ¹⁴ Giô-xép bèn chờ dậy, đem con
trẻ và mẹ con trẻ ấy đang ban đêm lánh qua nước Ê-
15 đíp-tô. ¹⁵ Người ở đó cho tới khi vua Hê-rốt băng,
hầu cho ứng-nghiem lời Đức Chúa đã dùng đấng tiên-
tri mà phán rằng: « Ta đã triệu Con ta ra khỏi nước
Ê-díp-tô. »

16 ¹⁶ Vua Hê-rốt thấy mình đã bị mấy thầy bác-sĩ
đánh lừa, thì tức-giận quá, bèn sai giết hết thầy con
traí từ hai tuổi sắp xuống ở thành Bết-lê-hem và cả
bồn-hạt, theo đúng ngày tháng mà mấy thầy bác-sĩ
17 đã cho vua biết. ¹⁷ Vậy là ứng-nghiem lời đấng tiên-
18 tri Giê-rê-mi đã nói rằng: ¹⁸ « Người ta có nghe tiếng
kêu-la, phàn-nàn, than-khóc trong thành Ra-ma: ấy
là Ra-chel khóc các con mình, mà không chịu an-ủy,
vì chúng nó không còn nữa. »

19 ¹⁹ Nhưng sau khi vua Hê-rốt băng, có một thiên-sứ
của Đức Chúa hiện đến cùng Giô-xép trong chiêm-
20 bao, tại nước Ê-díp-tô, mà phán rằng: ²⁰ Hãy chờ dậy,
đem con trẻ và mẹ con trẻ ấy trở về xứ Y-sơ-ra-el, vì
21 những kẻ muốn giết con trẻ đã chết rồi. ²¹ Giô-xép
bèn chờ dậy, đem con trẻ và mẹ con trẻ đó trở về xứ
22 Y-sơ-ra-el. ²² Song khi nghe vua A-chê-lau kế-vị vua
cha là Hê-rốt, mà trị vì tại xứ Giu-dê, thì Giô-xép sợ,
không dám về; và bởi đã được Đức Chúa Trời mách-
23 bảo trong chiêm-bao, nên người vào xứ Ga-li-lê, ²³ ở
trong một thành kia tên là Na-sa-rét, hầu cho ứng-

nghiệm lời mấy đấng tiên-tri đã nói rằng: «Người ta sẽ gọi ngài là người Na-sa-rét.»

ĐOẠN THỨ BA

Sự dự-bị về chức-vụ Đức Chúa Jêsus

(Từ 3:1 đến 4:11)

Chức-vụ và sự giảng-đạo của Giăng Báp-tít

- ¹ Lúc ấy, Giăng Báp-tít đến giảng đạo trong đồng vắng thuộc về xứ Giu-đê, ² rằng: Các người phải ăn-năn, vì nước thiên-đàng đã đến gần! ³ Ấy là về Giăng Báp-tít mà đấng tiên-tri Ê-sai đã báo trước rằng: «Có tiếng kêu-la trong đồng vắng: Hãy dọn đường của Đức Chúa, ban bằng các đường nhỏ ngài.» ⁴ Vả, Giăng mặc áo bằng lông lạc-đà, buộc dây lưng bằng da, ăn, thì ăn những châu-chấu và mật ong rừng. ⁵ Khi ấy, dân của thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, và cả lưu-vực sông Giô-đanh đều đi đến cùng người; ⁶ và khi họ đã xưng tội mình, thì chịu người làm phép báp-têm dưới sông Giô-đanh.
- ⁷ Bởi Giăng thấy nhiều người dòng Pha-rê-si và Sa-đu-si đến chịu phép báp-têm mình, thì người bảo họ rằng: Hỡi dòng-dõi rắn lục kia, ai đã dạy các người tránh khỏi cơn thanh-nộ ngày sau? ⁸ Vậy, các người hãy kết-quả xưng-đàng với sự ăn-năn, ⁹ và đừng tự khoe rằng: Áp-ra-ham là tổ chúng ta; vì ta nói cho các người rằng Đức Chúa Trời có thể khiến đá nầy sanh ra con cái cho Áp-ra-ham được. ¹⁰ Bây giờ cái búa đã để kề rễ cây; hễ cây nào không sanh trái tốt, thì sẽ phải đốn và chum. ¹¹ Về phần ta, ta lấy nước mà làm phép báp-têm cho các người ăn-năn; song Đấng đến sau ta có quyền-phép hơn ta, ta không đàng xách giày ngài. Ấy là Đấng sẽ làm phép báp-têm cho các người bằng Đức Thánh-Linh và bằng lửa.

- 12 ¹² Tay ngài cầm nia mà dẽ thật sạch sân lúa mình, và sẽ thâu-trủ lúa vào kho, còn rơm rạ thì đốt trong lửa chẳng hề tắt.

Chúa Jêsus chịu phép báp-têm

- 13 ¹³ Khi ấy, Đức Chúa Jêsus từ xứ Ga-li-lê đến cùng
Giăng tại sông Giô-danh, dặng chịu người làm phép
14 báp-têm. ¹⁴ Song Giăng từ-chối, mà nói rằng: Chính
tôi cần phải chịu ngài làm phép báp-têm, mà ngài lại
trở đến cùng tôi sao! Đức Chúa Jêsus đáp rằng:
15 ¹⁵ Bây giờ cứ làm đi, vì chúng ta nên làm cho hoàn-
thành mọi việc công-bình như vậy. Giăng bèn vâng
16 lời ngài. ¹⁶ Vừa khi chịu phép báp-têm rồi, Đức
Chúa Jêsus liền lên khỏi nước; bỗng-chức các tầng
trời mở ra, ngài thấy Thánh-Linh của Đức Chúa Trời
17 ngự xuống như chim bồ-câu, đậu trên ngài. ¹⁷ Tức
thì có tiếng từ trên trời phán rằng: Này là Con yêu-
dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đàng.

ĐOẠN THỨ TƯ

Chúa Jêsus bị ma-quỉ cám-dỗ

- 1 ¹ Bấy giờ, Đức Thánh-Linh đưa Đức Chúa Jêsus
2 đến nơi đồng vắng, dặng chịu ma-quỉ cám-dỗ. ² Ngài
đã kiêng ăn bốn mươi ngày bốn mươi đêm rồi, sau
3 thì đói. ³ Quỷ cám-dỗ đến gần ngài, mà nói rằng:
Vi bằng người phải Con Đức Chúa Trời, thì hãy khiến
4 đá này trở nên bánh đi. ⁴ Đức Chúa Jêsus đáp: Có
lời chép rằng: « Người ta được sống chẳng phải chỉ
nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời nói ra từ miệng
Đức Chúa Trời. »
5 ⁵ Ma-quỉ bèn đem ngài vào nơi thành thánh, đặt
6 ngài trên nóc đền thờ, ⁶ và nói rằng: Vi bằng người
phải Con Đức Chúa Trời, thì hãy gieo mình xuống

đi ; vì có lời chép rằng : « Chúa sẽ truyền các thiên-sứ hộ-vệ người, thì họ sẽ nâng người trong tay, kéo chôn người vấp nhằm đá chẳng. » ⁷ Đức Chúa Jê-sus phán : Cũng có lời chép rằng : « Người đừng thử Đức Chúa là Đức Chúa Trời người. » 7

⁸ Ma-qui lại đem ngài lên trên núi rất cao, chỉ cho ngài các nước thế-gian, cùng sự vinh-hoa các nước ấy ; ⁹ mà nói rằng : Vì bằng người sắp mình trước mặt ta mà thờ-lạy, thì ta sẽ cho người hết thấy mọi sự này. ¹⁰ Đức Chúa Jê-sus phán cùng nó rằng : Hỡi quỷ Sa-tan, người hãy lui ra ! Vì có lời chép rằng : « Người phải thờ-phượng Chúa là Đức Chúa Trời người, và chỉ sùng-sự một mình ngài mà thôi. » ¹¹ Ma-qui bèn bỏ đi ; liền có những thiên-sứ đến gần mà hầu việc ngài. 8
9
10
11

Chức-vụ Chúa Jê-sus nơi xứ Ga-li-lê

(Từ 4 : 12 đến 18 : 35)

Đức Chúa Jê-sus khởi làm chức-vụ mình

— Các môn-đồ đầu-tiên

¹² Vả, khi Đức Chúa Jê-sus nghe Giăng đã bị tù rồi, thì ngài lánh qua xứ Ga-li-lê. ¹³ Ngài bỏ thành Na-sa-rét mà đến ở thành Ca-bê-na-um, gần mé biển, giáp địa-phận xứ Sa-bu-lôn cùng xứ Nép-ta-li, ¹⁴ vậy là ứng-nghiem lời dấng tiên-tri Ê-sai đã nói rằng : ¹⁵ « Dân xứ Sa-bu-lôn và Nép-tha-li, ở về trên con đường đi đến biển, bên kia sông Giô-danh, tức là xứ Ga-li-lê thuộc về dân dị-bang.... ¹⁶ dân ấy ngồi chỗ u-ám, đã thấy ánh sáng lớn ; và trên những kẻ ngồi trong miền và dưới bóng tử-vong, thì ánh sáng đã mọc lên. » 12
13
14
15
16

¹⁷ Từ lúc đó, Đức Chúa Jê-sus khởi giảng dạy rằng : Các người hãy ăn-năn, vì nước thiên-dàng đã đến gần. ¹⁸ Khi ngài đang đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy hai anh em kia, là Si-môn, cũng gọi là Phê- 17
18

- rô, với em là Anh-rê, đương thả lưới dưới biển, vì
 19 hai anh em vốn là người ngư-phụ. ¹⁹ Ngài phán cùng
 hai người rằng: Các ngươi hãy theo ta, rồi ta sẽ cho
 20 các ngươi nên tay đánh lưới người. ²⁰ Hai anh em
 21 liền bỏ lưới mà theo ngài. ²¹ Ở đó đi một đôi xa xa
 nữa, ngài thấy hai anh em khác là Gia-cơ, con của
 Xê-bê-dê, với em là Giăng, đang cùng cha mình và
 22 lưới trong thuyền; ngài bèn kêu hai người đó. ²² Tức
 thì họ bỏ thuyền và cha mình mà theo ngài.
 23 ²³ Đức Chúa Jêsus đi khắp xứ Ga-li-lê, dạy-dỗ
 trong các nhà hội, giảng tin-lành của nước Đức Chúa
 Trời, và chữa lành mọi thứ tật-bệnh trong dân.
 24 ²⁴ Vậy, danh-tiếng ngài đồn ra khắp cả xứ Si-ri,
 người ta bèn đem cho ngài mọi người đau-ốm, hay
 là mắc bệnh nọ tật kia, những kẻ bị quỷ ám, điên-
 cuồng, và bại-xuội, thì ngài chữa cho họ được lành
 25 cả. ²⁵ Vả lại, từ xứ Ga-li-lê, xứ Đê-ca-bô-lơ, thành
 Giê-ru-sa-lem, xứ Giu-đê, cho đến xứ bên kia sông
 Giô-danh, thiên-hạ kéo nhau rất đông mà theo ngài.

ĐOẠN THỨ NĂM

Bài giảng tại trên núi. — Các phước lành

- 1 ¹ Đức Chúa Jêsus xem thấy đoàn dân đông, bèn lên
 núi kia; khi ngài đã ngồi, thì các môn-đồ đến gần.
 2 ² Ngài bèn mở miệng mà truyền-dạy rằng:
 3 ³ Phước cho những kẻ trống lòng, vì nước thiên-
 đàng là của những kẻ ấy!
 4 ⁴ Phước cho những kẻ than-khóc, vì sẽ được an-ủy!
 5 ⁵ Phước cho những kẻ nhu-mi, vì sẽ hưởng được
 đất!
 6 ⁶ Phước cho những kẻ đói-khát sự công-bình, vì
 sẽ được no-dủ!

⁷ Phước cho những kẻ hay thương-xót, vì sẽ được 7
thương-xót lại!

⁸ Phước cho những kẻ có lòng thanh-khiết, vì sẽ 8
thấy Đức Chúa Trời!

⁹ Phước cho những kẻ làm cho người hòa-thuận, 9
vì sẽ được gọi là con Đức Chúa Trời!

¹⁰ Phước cho những kẻ chịu bắt-bớ vì sự công- 10
bình, vì nước thiên-dàng là của những kẻ đó!

¹¹ Khi nào vì có ta mà người ta mắng-nhiếc bắt- 11
bớ, và niết-tạo mọi điều dữ, vu-cáo các người, thì các
người sẽ được phước. ¹² Hãy nức lòng mừng-rỡ, vì 12
phần thưởng các người ở trên trời sẽ lớn lắm; bởi vì
người ta cũng từng bắt-bớ những đấng tiên-tri trước
các người như vậy.

Tỉ các môn-đồ như muối và ánh sáng

¹³ Các người là muối của thế-gian; xong nếu mất 13
mặn đi, thì sẽ lấy giống chi mà làm cho mặn lại?
Muối ấy không dùng chi được nữa, chỉ phải quăng ra
ngoài và bị người ta đạp dưới chơn. ¹⁴ Các người là ánh 14
sáng của thế-gian; một cái thành kia ở trên núi không
khi nào bị khuất được; ¹⁵ và cũng không ai thắp đèn 15
mà để dưới cái thùng, song người ta để trên chơn
đèn, thì nó soi sáng mọi người ở trong nhà. ¹⁶ Ánh 16
sáng các người hãy soi trước mặt mọi người như vậy,
đặng họ thấy những việc lành của các người, và họ
ngợi-khen Cha các người ở trên trời.

Làm cho hoàn-thành luật-pháp và lời tiên-tri

¹⁷ Các người đừng tưởng ta đến đặng phá luật-pháp 17
hay là lời tiên-tri; ta đến, không phải để phá, song
để làm cho hoàn-thành vậy. ¹⁸ Ta nói thật cùng các 18
người, đương khi trời đất chưa phế-hoại, thì một
chấm một nét trong luật-pháp cũng không phế được
ho đến khi mọi điều được hoàn-thành. ¹⁹ Vậy, ai 19

hủy một điều cực nhỏ nào trong những điều răn này, và dạy người ta làm như vậy, thì sẽ bị xưng là cực nhỏ trong nước thiên-dàng; còn như ai giữ được những điều răn ấy, và dạy người ta nữa, thì sẽ được xưng là lớn trong nước thiên-dàng. ²⁰ Ta phán cho các người biết rằng, vì bằng sự công-bình của các người chẳng trời hơn sự công-bình của các thầy thông-giáo và người dòng Pha-rê-si, thì các người chắc không vào nước thiên-dàng.

²¹ Các người có nghe lời phán cho cổ-nhân rằng: « Người chớ giết ai; » và rằng: « Hễ ai giết người thì đáng bị tòa án xử phạt. » ²² Song ta phán cho các người: Hễ ai giận anh em mình thì đáng bị tòa án xử phạt; ai mắng anh em mình rằng: Ra-ca, ^(a) thì đáng bị tòa công-luận xét-đoán; ai mắng anh em mình là đồ điên, thì đáng bị lửa địa-ngục hành-phạt. ²³ Ấy vậy, nếu khi nào người đem dâng của lễ trước bàn thờ, mà nhớ lại anh em có điều gì nghịch cùng mình, ²⁴ thì hãy để của lễ đó, trở về giảng-hòa với anh em trước đã; rồi hãy đến dâng của lễ. ²⁵ Khi người đi đường với kẻ tranh-tụng mình, thì phải lập-tức hòa với họ, kéo họ nộp người cho quan án, quan án giao người cho thầy đội, mà người phải ở tù. ²⁶ Ta nói thật với người, người trả còn thiếu một đồng tiền, thì không ra khỏi tù được.

²⁷ Các người có nghe lời phán rằng: « Người chớ phạm tội tà-dâm. » ²⁸ Song ta phán cho các người biết: Hễ ai ngó đôn bà mà động tình tham-muốn, thì trong lòng đã phạm tội tà-dâm cùng người rồi. ²⁹ Nếu con mắt bên hữu xui cho người phạm tội, thì hãy móc mà quăng nó cho xa người đi; vì thà chịu một quan-thể người phải hư, còn hơn là toàn-thân bị ném vào địa-ngục. ³⁰ Lại nếu tay hữu xui cho người phạm tội, thì hãy chặt mà liệng nó cho xa người đi;

(a) Tiếng người A-ra-mê-en dùng để mắng, như ta nói “đồ khờ.”

vì thà chịu một chi-thẻ người phải hư, còn hơn là toàn-thân phải sa xuống địa-ngục.

³¹ Lại có nói rằng: « Nếu người nào để vợ (^a) 31
minh, thì hãy cho vợ cái tờ đề. » ³² Song ta phán 32
cùng các người rằng: Nếu người nào để vợ mà
không phải vì cớ ngoại-tình, thì người ấy làm cho
vợ mình ra người tà-dâm; lại nếu người nào cưới
đòn bà bị đề, thì cũng phạm tội tà-dâm.

³³ Các người còn có nghe lời phán cho cô-nhân 33
rằng: « Người chớ thề dối, nhưng đối với Chúa,
người phải giữ vẹn lời thề mình. » ³⁴ Song ta phán 34
cùng các người rằng đừng thề chi hết: đừng chỉ
trời mà thề, vì là ngôi của Đức Chúa Trời; ³⁵ đừng 35
chỉ đất mà thề, vì là bệ chơn của Đức Chúa Trời;
đừng chỉ thành Giê-ru-sa-lem mà thề, vì là thành
của Đấng Đại-Quân. ³⁶ Lại cũng đừng chỉ đầu người 36
mà thề, vì tự người không thể làm cho một sợi tóc
nên trắng hay là đen được. ³⁷ Song người phải nói 37
rằng: phải, phải; không, không. Còn đều người ta
nói thêm đó, do nơi quỷ-dữ mà ra.

³⁸ Các người có nghe lời phán rằng: « Mắt đèn 38
mắt, răng đèn răng. » ³⁹ Song ta bảo các người, 39
đừng chống-cự kẻ dữ. Trái lại, nếu ai vả má bên
hữu người, hãy đưa má bên kia cho họ luôn; ⁴⁰ nếu 40
ai muốn kiện người đặng lột cái áo vắn, thì hãy để
luôn cái áo dài cho họ nữa; ⁴¹ nếu ai muốn bắt 41
người đi một dặm đường, hãy đi hai dặm với họ.
⁴² Ai xin của người, hãy cho họ, và ai muốn mượn 42
của người, thì đừng trố.

⁴³ Các người có nghe lời phán rằng: « Hãy yêu 43
người đồng-loại, và ghét kẻ thù-nghịch người. »
⁴⁴ Song ta nói cùng các người rằng: Hãy yêu kẻ thù- 44
nghịch, và cầu-nguyện cho kẻ bắt-bớ các người,
⁴⁵ hầu cho các người được làm con của Cha các 45

(a) Để vợ nghĩa là bỏ vợ.

người ở trên trời; bởi vì ngài khiến mặt trời mọc lên soi kẻ dữ cùng kẻ lành, làm mưa cho kẻ nghĩa cùng kẻ bất-nghĩa.

- 46 ⁴⁶ Nếu các người chỉ yêu những kẻ yêu mình, thì
 47 có được thưởng gì đâu? Những kẻ thâu thuế há
 48 chẳng làm như vậy sao? ⁴⁷ Lại nếu các người chỉ
 tiếp-đãi anh em mình mà thôi, thì có lạ gì hơn ai?
 48 Người di-bang há chẳng làm như vậy sao? ⁴⁸ Thế thì
 các người hãy nên trọn-vẹn, như Cha của các người
 ở trên trời là trọn-vẹn vậy.

ĐOẠN THỨ SÁU

Dạy về sự bố-thí, cầu-nguyện và kiêng ăn

- 1 ¹ Hãy giữ, đừng cố-ý làm sự công-bình mình
 trước mặt người ta, cho họ đều thấy. Bằng không,
 thì các người chẳng được phần thưởng gì của Cha
 các người ở trên trời.
- 2 ² Vậy, khi người bố-thí, đừng có thổi kèn trước
 mặt mình, như bọn giả-hình làm trong nhà hội và
 ngoài đường, ngõ được người ta tôn-kính. Ta nói
 thật cùng các người, bọn đó đã được phần thưởng
 của họ rồi. ³ Song khi người bố-thí, đừng cho tay
 3 tả biết tay hữu làm việc gì, ⁴ hầu cho sự bố-thí được
 4 kín-nhiệm; và Cha người, là Đấng thấy trong chỗ
 kín-nhiệm, sẽ thưởng cho người.
- 5 ⁵ Khi các người cầu-nguyện, đừng làm như bọn
 giả-hình; vì họ ưa đứng cầu-nguyện nơi nhà hội và
 góc đường, ngõ cho thiên-hạ đều thấy. Ta nói thật
 cho các người biết rằng, bọn đó đã được phần
 6 thưởng của họ rồi. ⁶ Song khi người cầu-nguyện,
 thì hãy vào phòng riêng, đóng cửa lại, cầu-nguyện
 Cha người, ở nơi kín-nhiệm đó; và Cha người, là
 Đấng thấy trong chỗ kín-nhiệm, sẽ thưởng cho người.

⁷ Vả, khi các người cầu-nguyện, đừng dùng những 7
lời lặp vô-ích, như người dị-bang tưởng vì có lời
minh nói nhiều thì được nhậm. ⁸ Vậy, các người 8
đừng như họ; vì Cha của các người biết các người
cần sự gì trước khi chưa xin ngài. ⁹ Như đó, các 9
người hãy cầu như vậy :

Lạy Cha chúng tôi ở trên trời ;

Danh Cha được thánh ;

¹⁰ Nước Cha được đến ; 10

Ý Cha được nên, ở đất như trời !

¹¹ Xin cho chúng tôi hôm nay đồ ăn đủ ngày ; 11

¹² Xin tha tội-lỗi cho chúng tôi, như chúng tôi tha 12
kẻ phạm tội nghịch cùng chúng tôi vậy ;

¹³ Xin chớ để chúng tôi bị cám-dỗ, mà cứu chúng 13
tôi khỏi điều ác !

(Vì nước, quyền, oai-vọng đều của Cha đời đời.
A-men.)

¹⁴ Vả, nếu các người tha lỗi cho người ta, thì Cha 14
các người ở trên trời cũng sẽ tha lỗi cho các người ;

¹⁵ song nếu không tha lỗi cho người ta, thì Cha các 15
người cũng sẽ không tha lỗi cho các người.

¹⁶ Khi các người kiêng ăn, chớ làm bộ buồn-rầu 16
như bọn giả-hình; vì họ nhắm mặt cho mọi người
biết họ kiêng ăn. Ta nói thật cùng các người, bọn

đó đã được phần thưởng của họ rồi. ¹⁷ Song khi 17
người kiêng ăn, hãy xúc dầu trên đầu, và rửa mặt,

¹⁸ hầu cho người ta không xem thấy người đang kiêng 18
ăn, nhưng chỉ Cha người là Đấng ở nơi kín-nhiệm

xem thấy mà thôi; và Cha người thấy trong chỗ kín-
nhiệm sẽ thưởng cho người.

Dạy về sự chứa của chánh-đáng

— Giữ cho mắt được sôi-sàng

¹⁹ Các người chớ tích-trữ của-cải ở dưới đất, là nơi 19
có sâu-mối, ten-rét làm hư, và kẻ trộm đào ngạch

- 20 khoét vách mà lấy ; ²⁰ nhưng phải tích-trữ của-cái ở trên trời, là nơi chẳng có sâu-mối, ten-rét làm hư, cũng chẳng có kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà lấy.
- 21 ²¹ Vì chưng của-cái người ở dẫu, thì lòng người cũng ở đó.
- 22 ²² Con mắt là đèn của thân-thể. Nếu mắt người sõi-sàng, thì toàn-thân người sẽ được quang-minh ;
- 23 ²³ nhưng nếu mắt người xấu, thì toàn-thân sẽ u-ám. Vậy, nếu sự quang-minh trong người chỉ là u-ám, thì sự u-ám này sẽ lớn biết là dường bao !

Dạy về sự lo-lắng

- 24 ²⁴ Chẳng ai được làm tôi hai chủ. Vì họ sẽ ghét người này mà yêu người kia, hoặc trọng người này mà khinh người kia. Các người không có thể làm tôi Đức Chúa Trời lại làm tôi Ma-mon ^(a) nữa.
- 25 ²⁵ Vậy nên ta phán cùng các người rằng : Đừng vì sanh-mạng mình mà lo đồ ăn uống ; cũng đừng vì thân-thể mình mà lo đồ mặc. Sanh-mạng há chẳng quý-trọng hơn lương-thực sao, thân-thể há chẳng quý-trọng hơn y-phục sao ?
- 26 ²⁶ Hãy xem loài chim trời : chẳng có gieo, gặt, cũng chẳng có thâu-trữ vào kho-tàng ; song Cha các người trên trời còn nuôi loài chim đó thay ! Các người há chẳng phải là quý-trọng hơn loài chim sao ?
- 27 ²⁷ Vả lại, có ai trong vòng các người lo-lắng mà làm cho đời mình được dài thêm một khắc không ?
- 28 ²⁸ Còn về phần y-phục, các người lại lo-lắng mà làm chi ? Hãy xem những hoa huệ ngoài đồng mọc lên thể nào : chẳng lao-công, cũng không kéo chỉ ;
- 29 ²⁹ nhưng ta phán cùng các người, dẫu vua Sa-lô-môn sang-trọng đến đâu, cũng không được mặc áo tốt như một hoa nào trong giống đó vậy. ³⁰ Hỡi kẻ ít đức tin ! loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn sống, mai bỏ

(a) Ma-mon tức là sự phú-quí.

vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp thể
 ấy thay, huống chi là các người! ³¹ Ấy vậy, các người 31
 chớ lo-lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì? uống
 gì? mặc gì? ³² Vì những điều đó, các dân dị-bang 32
 vẫn thường tìm. Cha các người ở trên trời vốn biết
 các người cần dùng những điều đó rồi. ³³ Nhưng 33
 trước hết, hãy tìm-kiếm nước Đức Chúa Trời và sự
 công-bình của ngài; rồi ngài sẽ cho thêm các người
 những điều ấy nữa. ³⁴ Vậy, chớ lo-lắng chi về ngày 34
 mai, vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó-
 nhọc ngày nào đủ cho ngày ấy.

ĐOẠN THỨ BẢY

Dạy về sự đoán-xét

¹ Các người đừng đoán-xét ai, ngõ mình khỏi bị 1
 đoán-xét. ² Vì các người đoán-xét người ta thể nào, 2
 thì họ cũng đoán-xét lại thể ấy; các người lường cho
 người ta mực nào, thì họ cũng lường lại cho mực ấy.
³ Sao người dòm thấy cọng rác trong mắt anh em 3
 người, mà chẳng thấy cây đà trong mắt mình? ⁴ Sao 4
 người dám nói với anh em rằng: Để tôi lấy cọng rác
 ra khỏi mắt anh, mà chính người có cây đà trong
 mắt mình? ⁵ Hỡi kẻ giả-hình! trước hết phải lấy cây 5
 đà khỏi mắt mình đi, rồi mới thấy rõ mà lấy cọng
 rác ra khỏi mắt anh em người được.

Các lời khuyên-bảo khác

⁶ Đừng cho chó những đồ thánh, và đừng quăng 6
 hột trai mình trước mặt heo, kéo nó đạp dưới chơn,
 và quay lại cắn xé các người.

⁷ Hãy xin, sẽ được; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, 7
 sẽ mở cho. ⁸ Bởi vì, hễ ai xin thì được, ai tìm thì 8
 gặp, ai gõ cửa thì được mở. ⁹ Trong các người, khi 9

- 10 con mình xin bánh, có ai cho đá chẳng? ¹⁰ Hay là
11 con mình xin cá, mà cho rắn chẳng? ¹¹ Nếu các người
vốn là xấu, còn biết cho con cái mình các vật tốt thay,
huống chi Cha các người ở trên trời lại chẳng ban
các vật tốt cho những người xin ngài sao?
12 ¹² Ấy vậy, hết thấy đều chi mà các người muốn
người ta làm cho mình, thì hãy làm đều đó lại cho họ,
vì ấy là luật-pháp và lời tiên-tri.
13 ¹³ Hãy vào cửa hẹp, vì cửa rộng và đường khoáng-
khoát dẫn đến chốn trầm-luân, và kẻ vào đó cũng
14 nhiều. ¹⁴ Song cửa hẹp và đường chật dẫn đến chốn
vĩnh-sanh, và kẻ kiếm được thì ít.

Bởi việc làm nhận biết tiên-tri giả

- 15 ¹⁵ Hãy coi chừng tiên-tri giả, là những kẻ mang
lốt chiên đến cùng các người, song bề trong họ thật
16 là muông-sói hám mồi. ¹⁶ Các người nhờ những
bông-trái nó mà nhận biết được. Nào có ai hái nho
17 nơi bụi gai, hay là hái trái vả nơi bụi tật-lê? ¹⁷ Vậy,
hễ cây nào tốt, thì sanh trái tốt; nhưng cây nào xấu,
18 thì sanh trái xấu. ¹⁸ Cây tốt chẳng sanh được trái
19 xấu, mà cây xấu cũng chẳng sanh được trái tốt. ¹⁹ Hễ
cây nào chẳng sanh trái tốt, thì phải đốn mà chum
20 đi. ²⁰ Ấy vậy, các người nhờ những trái nó, mà nhận
biết được.
21 ²¹ Chẳng phải mọi người nói cùng ta rằng: Lạy
Chúa, lạy Chúa, sẽ được vào nước thiên-đàng đâu;
nhưng chỉ kẻ làm theo ý muốn của Cha ta ở trên trời
22 mà thôi. ²² Ngày đó, sẽ có nhiều người thưa cùng ta
rằng: Lạy Chúa, lạy Chúa, chúng tôi chẳng từng
nhơn danh Chúa mà truyền-giáo sao? nhơn danh
Chúa mà trừ quỷ sao? và lại nhơn danh Chúa mà
23 làm nhiều phép lạ sao? ²³ Khi ấy, ta sẽ phán rõ-ràng
cùng họ rằng: Hỡi kẻ làm gian-ác! ta chẳng biết các
người bao giờ, hãy lui ra khỏi ta!

Cần phải thiết-hành theo lời Đức Chúa Trời

²⁴ Vậy, kẻ nào nghe theo và thiết-hành lời ta phán, 24
thì giống như một người khôn-ngoaan cất nhà mình
trên hòn đá. ²⁵ Sau dẫu gặp mưa sa, nước chảy, gió 25
lay, xung-động nhà ấy, song không sập, vì đã cất trên
đá. ²⁶ Kẻ nào nghe lời ta phán, mà không thiết- 26
hành, khác nào như một người đại cất nhà mình trên
đất cát. ²⁷ Sau gặp mưa sa, nước chảy, gió lay, xung- 27
động nhà ấy, thì bị sập, hư-hại rất nhiều !
²⁸ Vả, khi Đức Chúa Jêsus vừa phán những lời ấy 28
xong, đoàn dân lấy đạo ngài làm lạ ; ²⁹ vì ngài dạy họ 29
như là có quyền, chớ chẳng giống các thầy thông-
giáo.

ĐOẠN THỨ TÁM

Chúa Jêsus chữa bệnh phung

¹ Khi Đức Chúa Jêsus ở trên núi xuống, thì có 1
đoàn dân đông theo ngài. ² Có một người phung (a) 2
đến gần, lay ngài, mà thưa rằng: Lạy Chúa, nếu
Chúa khăng chịu, chắc có thể làm cho tôi sạch được.
³ Đức Chúa Jêsus giơ tay rờ người, mà phán rằng: 3
Ta khăng chịu, hãy sạch đi. Tức thì người phung
được sạch. ⁴ Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng người 4
rằng: Hãy giữ, chớ lậu cùng ai ; song hãy đi tỏ mình
cùng thầy cả, và dâng của lễ theo như Môi-se đã dạy,
ngõ đều đó làm chứng cho họ.

**Thầy đội cầu Chúa Jêsus chữa bệnh
cho gia-đình mình**

⁵ Khi Đức Chúa Jêsus vào thành Ca-bê-na-um, có 5
một thầy đội đến cùng ngài, ⁶ mà xin rằng: Lạy Chúa, 6
đưa gia-đình tôi mắc bệnh bại, nằm tại giường ở nhà
tôi, đau-đớn lắm. ⁷ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta 7

(a) Phung tức là hủi.

- 8 sẽ đến, chữa cho nó được lành. ⁸ Thấy đội thừa lại
rằng: Lạy Chúa, tôi chẳng đáng rước Chúa vào nhà;
xin Chúa chỉ phán một lời, thì gia-đình tôi sẽ được
9 lành. ⁹ Vì tôi ở dưới quyền người khác, tôi cũng có
quân-lính dưới quyền tôi nữa; tôi biểu tên này rằng:
Hãy đi! thì nó đi; biểu tên kia rằng: Hãy đến! thì
nó đến; và dạy gia-đình tôi rằng: Hãy làm việc này!
10 thì nó làm. ¹⁰ Đức Chúa Jêsus vừa nghe lời đó rồi,
lấy làm lạ, mà phán cùng những kẻ tùy-tùng rằng:
Ta nói thật cùng các người, ta chưa hề thấy ai trong
11 dân Y-so-ra-el có đức tin lớn dường ấy. ¹¹ Ta lại nói
cùng các người, có nhiều người từ Đông-phương Tây-
phương sẽ đến, ngồi đồng bàn với Áp-ra-ham, Y-sác
12 và Gia-cốp trong nước thiên-đàng. ¹² Nhưng các con
bồn-quốc sẽ bị liệng ra chốn tối-lắm ở ngoài, tại đó
13 sẽ có khóc-lóc và nghiêng rã. ¹³ Đức Chúa Jêsus
bèn phán cùng thầy đội rằng: Người hãy về, tùy theo
đều người tin thì sẽ được thành vậy. Và chính trong
giờ ấy, đứa gia-đình đã được lành.

**Chúa chữa bệnh nhạc-mẫu của Phê-rô
cùng các bệnh khác**

- 14 ¹⁴ Đoạn, Đức Chúa Jêsus đến nhà Phê-rô, thấy
15 nhạc-mẫu người nằm trên giường, đau rét. ¹⁵ Ngài
bèn sờ tay người bệnh, rét liền mất đi; rồi người
đứng dậy giúp việc hầu ngài.
16 ¹⁶ Đến chiều, người ta đem cho Đức Chúa Jêsus
nhiều kẻ bị quỷ ám, ngài lấy lời nói mà đuổi quỷ ra;
17 cũng chữa được hết thầy người bệnh, ¹⁷ như vậy,
được ứng-nghiem lời tiên-tri Ê-sai đã nói rằng:
« Chính ngài đã lấy tật-nguyên của chúng ta, và gánh
bệnh-hoạn của chúng ta. »

Cần phải thế nào dạng theo Chúa

- 18 ¹⁸ Vả, khi Đức Chúa Jêsus thấy đoàn dân đông
lắm ở xung-quanh mình, bèn truyền qua bờ bên kia.

¹⁹ Có một thầy thông-giáo đến, thưa cùng ngài rằng: 19
 Lay thầy, thầy đi đâu, tôi sẽ theo đó. ²⁰ Đức Chúa 20
 Jêsus đáp rằng: Con cáo có hang, chim trời có ổ; song
 Con người không có chỗ mà gối đầu. ²¹ Lại một 21
 môn-đồ khác thưa cùng ngài rằng: Lay Chúa, xin
 Chúa cho phép tôi về chôn cha tôi trước đã. ²² Nhưng 22
 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy theo ta, để kẻ chết
 chôn kẻ chết.

Bị bão giữa biển

²³ Kể đó, Đức Chúa Jêsus xuống thuyền, các môn- 23
 đồ theo ngài. ²⁴ Thình-linh biển nổi bão lớn, đến 24
 nổi sóng dậy phủ thuyền, nhưng ngài đương ngủ.
²⁵ Các môn-đồ đến gần đánh thức ngài, mà thưa 25
 rằng: Lay Chúa, xin cứu chúng tôi, chúng tôi hầu
 chết! ²⁶ Ngài phán rằng: Hỡi kẻ ít đức tin kia, có 26
 sao các người sợ? Ngài bèn đứng dậy, quở gió và
 biển; thì liền yên-lặng như tờ. ²⁷ Những người đó 27
 lấy làm lạ, nói rằng: Người này là ai, mà gió cùng
 biển đều vâng lệnh người?

Hai người bị quỷ ám ở xứ Ga-đa-ra

²⁸ Đức Chúa Jêsus qua bờ bên kia rồi, tại xứ dân 28
 Ga-đa-ra, gặp hai người bị quỷ ám ở nơi mồ đi ra,
 bộ dữ-tợn lắm, đến nỗi không ai dám đi ngang qua
 đường đó. ²⁹ Chúng nó la lên rằng: Lay Con Đức 29
 Chúa Trời, chúng tôi với ngài có can-hệ sự gì chẳng?
 Có phải ngài đến đây để làm khổ chúng tôi trước kỳ
 không? ³⁰ Vả, khi ấy, ở đằng xa có một bầy heo 30
 đòng đòng ăn. ³¹ Các quỷ xin Đức Chúa Jêsus rằng: 31
 Nếu Chúa đuổi chúng tôi ra, xin cho nhập vào bầy
 heo đó. ³² Ngài biểu các quỷ rằng: Hãy đi đi! Các 32
 quỷ ra khỏi hai người đó, liền nhập vào bầy heo.
 Tức thì cả bầy ở trên dốc núi nhảy xuống biển, và
 hết thấy đều chết chìm dưới nước. ³³ Những đũa 33

chăn heo bèn chạy trốn, trở về thành, thuật các chuyện đã xảy ra, và chuyện hai người bị quỷ ám
 34 nữa. ³⁴ Cả thành liền ra đón Đức Chúa Jêsus; khi vừa thấy ngài, thì xin ngài đi ra khỏi địa-phận mình.

ĐOẠN THỨ CHÍN

Chúa chữa bệnh bại

1 ¹ Đức Chúa Jêsus xuống thuyền lại trở qua biển
 2 và đến thành mình. ² Này, có người đem lại cho ngài một người đau bại nằm trên giường. Đức Chúa Jêsus thấy đức tin của họ, thì phán cùng người bại rằng: Hỡi con, hãy vững lòng, tội-lỗi con đã được
 3 tha hết. ³ Khi ấy, có một vài thầy thông-giáo đều nghĩ thầm rằng: Người này nói lộng-ngôn. ⁴ Nhưng Đức Chúa Jêsus biết ý-tưởng mấy thầy đó, thì phán rằng: Nhon sao trong lòng các người có ác-tưởng
 5 làm vậy? ⁵ Trong hai lời này: một là nói, tội-lỗi người đã được tha hết; hai là nói, người hãy đứng dậy mà đi, thì lời nào dễ nói hơn? ⁶ Vả, hầu cho các người biết Con người ở thế-gian có quyền tha tội, —
 6 thì ngài phán cùng người bại rằng: Hãy đứng dậy, vác lấy giường, mà trở về nhà người. ⁷ Người bại
 7 liền dậy, mà trở về nhà mình. ⁸ Đoàn dân thấy phép lạ đó, thì ai nấy đều sợ-hãi, và ngợi-khen Đức Chúa Trời đã cho người ta được phép-tắc đường ấy.

Ơn Chúa gọi Ma-thi-ơ. — Sự kiêng ăn

9 ⁹ Đức Chúa Jêsus đã đi khỏi nơi đó rồi, thấy một người tên là Ma-thi-ơ đương ngồi tại sở thầu thuế, bèn phán cùng người rằng: Hãy theo ta. Người liền
 10 ¹⁰ Vả, đương khi Đức Chúa Jêsus ngồi ăn tại nhà Ma-thi-ơ, có nhiều người thầu thuế cùng kẻ xấu-nết

đến ngồi ăn với ngài và môn-đồ ngài. ¹¹Người 11
Pha-rê-si thấy vậy, thì nói cùng môn-đồ ngài rằng:
Làm sao thầy các người ngồi ăn chung với người
thâu thuế và kẻ xấu nết vậy? ¹²Đức Chúa Jêsus 12
nghe đều đó, bèn phán rằng: Chẳng phải là người
khỏe-mạnh cần thầy thuốc dẫu, song là người có bệnh.
¹³Hãy đi, và học cho biết câu này nghĩa là gì: «Ta 13
muốn sự thương-xót, nhưng chẳng muốn của lễ.»
Vì ta đến đây không phải để kêu kẻ công-chính, song
kêu kẻ có tội.

¹⁴Khi ấy, các môn-đồ của Giăng đến gần Đức 14 -
Chúa Jêsus, mà thưa rằng: Vì cớ sao chúng tôi và
những người Pha-rê-si kiêng ăn, còn môn-đồ thầy
không kiêng ăn? ¹⁵Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trong 15
khi người tân-lang vẫn còn ở với bạn-hữu đến mừng
cưới, thì những bạn-hữu đó có thể nào buồn-rầu
được ư? Nhưng đến ngày nào mà tân-lang sẽ bị đem
đi khỏi họ, thì họ mới kiêng ăn. ¹⁶Không có ai vá 16
một miếng nỉ mới vào cái áo cũ; vì nếu làm vậy,
miếng nỉ mới sẽ chẳng rách áo cũ, và dằng rách trở
nên xấu hơn. ¹⁷Cũng không có ai đổ rượu mới vào 17
bầu da cũ; nếu làm vậy thì bầu nứt, rượu chảy ra, và
bầu phải hư; song ai nấy đổ rượu mới vào bầu mới,
thì giữ được cả hai bề.

**Chúa cho con gái chết sống lại
và chữa đờn bà đau huyết**

¹⁸Đang khi Đức Chúa Jêsus phán các điều đó, xảy 18
có người chủ nhà hội kia bước vào, quì lạy trước mặt
ngài mà thưa rằng: Con gái tôi mới chết; xin Chúa
đến, đặt tay trên nó, thì nó sẽ sống lại. ¹⁹Đức Chúa 19
Jêsus bèn đứng dậy, cùng môn-đồ ngài đều đi theo
người.

²⁰Cũng trong lúc đó, có một người đờn bà mắc 20
bệnh mất huyết đã mười hai năm, lại gần sau lưng

- 21 mà rờ tròn áo ngài. ²¹ Vì người đồn bà ấy tự nghĩ rằng: Nếu ta chỉ rờ áo ngài, thì cũng sẽ được lành.
- 22 ²² Đức Chúa Jêsus xây mặt lại, thấy người đồn bà, thì phán rằng: Hỡi con, hãy vững lòng, đức tin con đã làm cho con được lành. Liền trong giờ đó, người đồn bà lành bệnh.
- 23 ²³ Đức Chúa Jêsus đến nhà người chủ nhà hội,
- 24 thấy bọn thối sáo, và chúng làm om-sòm, ²⁴ ngài phán rằng: Các người hãy lui ra; con gái này chẳng phải chết đâu, nhưng nó ngủ. Chúng nghe thì chế-cười ngài. ²⁵ Bọn đó đã bị đuổi ra rồi, ngài bèn vào,
- 25 cầm lấy tay đứa gái, thì nó liền chỗi dậy. ²⁶ Tin này
- 26 đồn ra khắp cả vùng đó.

Chúa chữa các tật-bệnh khác

- 27 ²⁷ Đức Chúa Jêsus ở đó ra đi, cò hai người mù theo ngài mà kêu rằng: Hỡi con cháu vua Đa-vit,
- 28 xin thương chúng tôi cùng! ²⁸ Khi ngài đã vào nhà rồi, hai người mù đi đến gần; ngài bèn phán với họ rằng: Hai người tin ta làm được đều hai người ao-ước sao?
- 29 Họ thưa rằng: Lạy Chúa, được vậy. ²⁹ Ngài bèn rờ mắt hai người mà phán rằng: Tùy theo đức tin các
- 30 người, tất được thành vậy. ³⁰ Mắt hai người liền mở. Đức Chúa Jêsus lấy giọng nghiêm phán rằng: Hãy
- 31 giữ, đừng cho ai biết chuyện này. ³¹ Song lúc hai người vừa ra khỏi nhà, thì đồn danh-tiếng ngài khắp cả xứ.
- 32 ³² Khi đi khỏi chỗ đó, thì người ta đem tới cho
- 33 ngài một người câm bị quỷ ám. ³³ Quỷ bị đuổi ra rồi, thì người câm nói được. Đoàn dân lấy làm lạ mà nói rằng: Không hề bao giờ thấy sự như vậy trong dân
- 34 Y-sơ-ra-el. ³⁴ Nhưng người Pha-rê-si lại nói rằng: Người này cậy phép chúa quỷ mà trừ quỷ vậy.
- 35 ³⁵ Đức Chúa Jêsus châu-du khắp các thành, các làng, dạy-dỗ trong các nhà hội, giảng Tin-Lành nước

Đức Chúa Trời, và chữa lành các thứ tật bệnh. ³⁶Khi 36
 ngài thấy những đám dân đông, thì động lòng thương-
 xót, vì họ cùng-khốn, và tan-lạc như chiên không có
 tay súc-mục. ³⁷Ngài bèn phán cùng môn-đồ rằng: 37
 Mùa gặt thì thật trùng, song con gặt thì ít. ³⁸Vậy, hãy 38
 cầu xin chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa mình.

ĐOẠN THỨ MƯỜI

Chúa Jêsus phong chức cho mười hai
 môn-đồ đi giảng đạo

¹ Đức Chúa Jêsus gọi mười hai môn-đồ đến, ban 1
 quyền-phép trừ tà-ma, và chữa các thứ tật-bệnh.
² Tên mười hai sứ-đồ như sau này: sứ-đồ thứ nhất 2
 là Si-môn, cũng gọi là Phê-rô, và Anh-rê là em người;
 Gia-cơ con của Xê-bê-đê, và Giăng là con Gia-cơ;
³ Phi-líp cùng Ba-lê-lê-my; Thô-ma, và Ma-thi-ơ tức 3
 là người thu thuế; Gia-cơ con của Al-phê, cùng Tha-
 đê; ⁴ Si-môn là người Ca-na-an, cùng Giu-đa Ích-ca- 4
 ri-ốt, tức là kẻ phản Đức Chúa Jêsus.
⁵ Ấy đó là mười hai sứ-đồ Đức Chúa Jêsus sai đi, 5
 và có truyền rằng: Đừng đi đến dân dị-bang, cũng
 đừng vào một thành nào của dân Sa-ma-ri cả; ⁶ song 6
 thà đi đến cùng những con chiên thất-lạc của nhà Y-
 sơ-ra-el. ⁷ Khi đi đàng, hãy rao giảng rằng: Nước 7
 thiên-đàng gần rồi. ⁸ Hãy chữa lành kẻ đau, khiến 8
 sống kẻ chết, làm sạch kẻ phung, và trừ các quỷ. Các
 người đã được lãnh không thì hãy cho không! ⁹ Đừng 9
 đem vàng, hoặc bạc, hoặc tiền trong lưng các người;
¹⁰ cũng đừng đem cái bao đi đường, hoặc hai áo, 10
 hoặc giày, hoặc gậy; vì công-nhân đàng được vật-
 thực. ¹¹ Các người vào thành nào hay là làng nào, 11
 hãy hỏi thăm ai là người đáng tiếp-rước mình, rồi ở
 nhà họ cho đến lúc đi. ¹² Và khi vào nhà nào, hãy 12

13 cầu bình-an cho nhà ấy; ¹³ nếu nhà đó xứng-đáng, thì sự bình-an các người giảng-lâm cho; bằng không,
 14 thì sự bình-an các người trở về các người. ¹⁴ Hễ ai không tiếp-rước, không nghe lời các người, khi ra khỏi nhà đó, hay là thành đó, hãy phủi bụi đã dính
 15 chơn các người. ¹⁵ Ta nói thật cùng các người, đến ngày thăm-phán thì xứ Sô-đô-ma và xứ Gô-mô-ra sẽ chịu đoán-phạt nhẹ hơn thành ấy.

16 ¹⁶ Kia, ta sai các người đi khác nào như chiên vào giữa bầy muông-sói. Vậy, hãy khôn-khéo như rắn,
 17 đơn-sơ như chim bồ-câu. ¹⁷ Hãy coi chừng người thế; vì họ sẽ nộp các người trước tòa án, đánh đòn
 18 các người trong nhà hội; ¹⁸ lại vì cớ ta mà các người sẽ bị giải đến trước mặt các quan trấn-thủ và các vua,
 19 để làm chứng cho họ cùng cho người dị-bang. ¹⁹ Song khi họ sẽ đem nộp các người, thì chớ lo về cách nói làm sao, hoặc nói lời gì; vì những lời đáng nói sẽ
 20 ứng-khẩu cho các người chính trong giờ đó. ²⁰ Ấy chẳng phải tự các người nói đâu, song là Thánh-Linh
 21 của Cha sẽ từ trong lòng các người nói ra. ²¹ Anh sẽ nộp em cho bị giết, cha sẽ nộp con cho bị giết,
 con cái sẽ đẩy nghịch cùng cha mẹ làm cho người
 22 phải giết đi. ²² Các người lại sẽ bị thiên-hạ ghen-ghét vì danh ta; song ai bền lòng cho đến cuối-cùng,
 23 thì sẽ được rồi. ²³ Khi nào người ta bắt-bớ các người trong thành này, thì hãy trốn qua thành kia. Ta nói thật, các người đi chưa khắp các thành dân Y-sơ-ra-el thì Con người sẽ đến rồi.

24 ²⁴ Môn-đồ không hơn thầy, tôi-tớ không hơn chủ.
 25 ²⁵ Môn-đồ được như thầy, tôi-tớ được như chủ, thì cũng đủ rồi. Nếu người ta đã gọi chủ nhà là Bê-el-xê-bu, phương chi là người nhà! ²⁶ Vậy, các người đừng sợ; vì chẳng có việc gì giấu mà khỏi tiết-lộ, cũng chẳng có việc gì kín-nhiệm mà không ai biết.
 27 ²⁷ Cho nên lời ta phán cùng các người trong nơi u-âm,

hãy nói ra nơi quang-minh; và lời các người nghe
kề lỗ tai, hãy giảng ra trên mái nhà.

²⁸ Đừng sợ kẻ giết thân-thể mà không giết được 28
linh-hồn; nhưng thà sợ Đấng làm cho mất được
linh-hồn và thân-thể trong địa-ngục. ²⁹ Hai con chim 29
sẻ há chẳng từng bị bán một đồng tiền sao? Và vì
không theo ý muốn Cha các người, thì chẳng hề một
con nào rơi xuống đất. ³⁰ Tóc trên đầu các người 30
cũng đã đếm hết rồi. ³¹ Vậy, đừng sợ chi hết, vì các 31
người quý-trọng hơn nhiều con chim sẻ. ³² Bởi đó, 32
ai sẽ xưng ta ra trước mặt thiên-hạ, thì ta cũng sẽ
xưng họ trước mặt Cha ta ở trên trời; ³³ còn ai chối 33
ta trước mặt thiên-hạ, thì ta cũng sẽ chối họ trước
mặt Cha ta ở trên trời.

³⁴ Chớ tưởng rằng ta đến để đem sự bình-an cho 34
thế-gian; ta đến, không phải đem sự bình-an, mà là
đem guom-dáo. ³⁵ Ta đến để phân-rẽ con trai với 35
cha, con gái với mẹ, dẫu với bà gia, ³⁶ và người ta sẽ 36
có kẻ thù-nghịch, tức là gia-thuộc mình. ³⁷ Ai yêu 37
cha mẹ hơn ta thì không đáng cho ta; ai yêu con trai
hay là con gái hơn ta thì cũng không đáng cho ta;
³⁸ ai không vác cây thập-tự mình mà theo ta, thì cũng 38
chẳng đáng cho ta. ³⁹ Ai bảo-tồn sanh-mạng mình, 39
thì sẽ mất; còn ai vì có ta mất sanh-mạng mình, thì
sẽ tìm lại được.

⁴⁰ Ai rước các người tức là rước ta, ai rước ta tức 40
là rước Đấng đã sai ta. ⁴¹ Ai rước một đấng tiên-tri 41
vì là tiên-tri, thì sẽ lãnh phần thưởng của đấng tiên-
tri; ai rước một người công-chính vì là công-chính,
thì sẽ lãnh phần thưởng của người công-chính. ⁴² Ai 42
sẽ cho một người trong bọn nhỏ này chỉ uống một
chén nước lạnh, vì người nhỏ đó là môn-đồ ta, ta nói
thật cùng các người, kẻ ấy sẽ chẳng mất phần thưởng
của mình đâu.

ĐOẠN THỨ MƯỜI MỘT

1 ¹ Vả, Đức Chúa Jêsus đã dạy các điều đó cho mười hai môn-đồ rồi, bèn lìa khỏi chỗ này dặng đi giảng-dạy trong các thành xứ đó.

Giăng Báp-tít sai môn-đồ mình đến
hỏi thăm Chúa Jêsus

2 ² Khi Giăng ở trong ngục nghe nói về các công-vụ của Đấng Christ, thì sai môn-đồ mình đến thưa cùng ngài rằng: ³Thầy có phải là Đấng phải đến, hay là chúng tôi còn phải đợi đấng khác chăng? ⁴Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy về, thuật lại cùng Giăng những điều các người nghe và thấy: ⁵kẻ mù được thấy, kẻ què được đi, kẻ phong được sạch, kẻ điếc được nghe, kẻ chết được sống lại, kẻ khó-khăn được nghe giảng Tin-Lành. ⁶Phước cho kẻ nào chẳng vấp-phạm vì có ta.

7 ⁷ Khi họ ra về, Đức Chúa Jêsus mới phán về việc Giăng cho đoàn dân nghe rằng: Các người đã đi xem chi trong đồng vắng? Có phải xem cây sậy bị gió rung chăng? ⁸Các người đi xem cái chi nữa? Có phải xem người mặc áo tròng-thể chăng? Kia, những người mặc áo tròng-thể thì ở trong đền vua. ⁹Nhưng các người lại đi xem cái chi nữa? Có phải là xem đấng tiên-tri chăng? Phải, ta nói thật cùng các người, cũng hơn đấng tiên-tri nữa. ¹⁰Ấy vì người đó mà có chép rằng: «Nầy, ta sai sứ ta đến trước mặt con, dặng dọn đường sẵn cho con đi.» ¹¹Ta nói thật cùng các người, trong những người bởi đờn bà sanh ra, không có ai được tôn-trọng hơn Giăng Báp-tít, nhưng kẻ cực nhỏ-hèn trong nước thiên-dàng còn được tôn-trọng hơn người. ¹²Từ ngày Giăng Báp-tít đến nay, nước thiên-dàng bị hãm-ép, và là kẻ hãm-ép đó choán lấy. ¹³Vì hết thấy các đấng tiên-tri và

sách luật đã dự-ngôn cho đến đời Giăng. ¹⁴ Nếu các 14
người muốn hiểu biết lời ta nói, thì người đó tức Ê-
li, là đáng phải đến. ¹⁵ Ai có tai mà nghe, hãy nghe. 15

¹⁶ Ta sẽ sánh dòng-dôi này với ai? Dòng-dôi này 16
giống như con trẻ ngồi giữa chợ, kêu-la cùng bạn
mình, ¹⁷ mà rằng: Ta đã thối sáo, mà bay không nhảy 17
múa; ta đã than-vãn, mà bay không khóc. ¹⁸ Vì 18
Giăng đã đến, không ăn, không uống, người ta nói
rằng: Giăng bị quỷ ám. ¹⁹ Con người đến, hay ăn 19
hay uống, thì họ nói rằng: Kia, là người ham ăn mê
uống, bạn-bè với kẻ thâu-thuế cùng người xấu-nết.
Song le, sự khôn-ngoa được xưng là phải, nhờ những
việc làm của sự ấy.

**Chúa quở-trách dân các thành cứng lòng
không ăn-năn**

²⁰ Vì dân của các thành mà Đức Chúa Jêsus đã làm 20
rất nhiều phép lạ rồi, không có ăn-năn, nên ngài bèn
quở-trách rằng: ²¹ Khốn-nạn cho mày, thành Chô-ra- 21
xin! Khốn-nạn cho mày, thành Bết-sai-đa! Vì nếu
các phép lạ đã làm giữa bay, đem làm trong thành
Ti-rơ và Si-đôn, thì hai thành đó thật đã mặc áo gai,
đội tro, ăn-năn từ lâu rồi. ²² Vậy nên ta bảo cho bay, 22
đến ngày thẩm-phán thì thành Ti-rơ và thành Si-đôn
sẽ chịu đoán-phạt nhẹ hơn bay. ²³ Còn mày, Ca-bê- 23
na-um, là thành đã được cao tới trời, sẽ hạ xuống tới
âm-phủ! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa mày, đem
làm trong thành Sô-dô-ma, thì thành ấy còn lại đến
ngày nay. ²⁴ Vậy nên ta tuyên-cáo rằng, đến ngày 24
thẩm-phán, thì thành Sô-dô-ma sẽ chịu đoán-phạt
nhẹ hơn mày.

Đạo Tin-Lành tỏ ra cho những con trẻ

²⁵ Lúc đó, Đức Chúa Jêsus nói rằng: Hỡi Cha! 25
là Chúa của trời đất, tôi khen-ngợi Cha, vì Cha đã
giấu những điều này với kẻ khôn-ngoa, người sáng

- 26 dạ, mà tỏ ra cho những con trẻ hay. ²⁶ Thưa Cha, phải, thật như vậy, vì Cha đã thấy đều đó là tốt-lành.
- 27 ²⁷ Mọi việc Cha ta đã giao cho ta; ngoài Cha không có ai biết Con; ngoài Con và người nào mà Con muốn tỏ ra cùng, thì cũng không ai biết Cha.
- 28 ²⁸ Hỡi những kẻ mệt-mỏi và gánh nặng, hãy đến
- 29 cùng ta, ta sẽ cho các ngươi được yên-nghỉ. ²⁹ Ta có lòng nhu-mi, khiêm-nhượng; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh-hồn các ngươi sẽ được
- 30 yên-nghỉ. ³⁰ Vì ách ta dễ chịu và gánh ta nhẹ-nhàng.

ĐOẠN THỨ MƯỜI HAI

Người Pha-rê-si trách môn-đồ bứt lúa mì
trong ngày Sa-bát

- 1 ¹ Lúc đó, nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua giữa đồng lúa mì; các môn-đồ đói, bứt bông lúa mà
- 2 ăn. ² Người Pha-rê-si thấy vậy, bèn nói cùng ngài rằng: Kia, môn-đồ thầy làm đều không nên làm
- 3 trong ngày Sa-bát. ³ Ngài đáp rằng: Chuyện vua Đa-vít đã làm trong khi vua với tùng-giả bị đói, há
- 4 các ngươi chẳng đọc đến sao? ⁴ tức là vua vào đền Đức Chúa Trời, ăn bánh trần-thiết, là bánh cấm vua
- 5 và tùng-giả ăn, chỉ để riêng cho các thầy tế-lễ. ⁵ Hay là các ngươi không đọc trong sách luật, đến ngày Sa-bát, các thầy tế-lễ trong đền thờ phạm luật ngày
- 6 đó, mà lại không phải tội sao? ⁶ Vả lại, ta phán cùng các ngươi, tại chỗ này có một đấng tôn-trọng hơn
- 7 đền thờ. ⁷ Phải chi các ngươi hiểu nghĩa câu này: «Ta muốn lòng nhơn-từ, không muốn của tế-lễ,»
- 8 thì các ngươi không trách những người vô-tội. ⁸ Bởi vì Con người cũng là Chúa ngày Sa-bát.

Chúa Jêsus chữa người teo tay

- 9 ⁹ Đức Chúa Jêsus đi khỏi nơi đó, bèn vào nhà hội.
- 10 ¹⁰ Ở đó, có một người teo một bàn tay. Có kẻ hỏi

ngài rằng: Trong ngày Sa-bát, có phép chữa kẻ bệnh hay không? Ấy là họ có ý kiếm dịp kiện ngài vậy.

¹¹ Ngài bèn phán cùng họ rằng: Ai trong vòng các 11
người có một con chiên, mà nếu đương ngày Sa-bát,
bị té xuống hầm, thì há không kéo nó lên sao?

¹² Huống chi người ta trọng hơn con chiên biết là 12
đường nào! Vậy, trong ngày Sa-bát có phép làm
việc lành. ¹³ Đoạn, ngài phán cùng người tay teo 13

rằng: Hãy giơ tay ra. Người liền giơ tay, thì tay
này cũng lành như tay kia. ¹⁴ Những người Pha- 14
rê-si đi ra ngoài rồi, bàn với nhau, lập mưu đảng
giết ngài.

¹⁵ Song Đức Chúa Jêsus biết đều ấy, thì bỏ đi khỏi 15
chỗ đó; có nhiều người theo, và ngài chữa lành cả.

¹⁶ Đoạn, ngài nghiêm-giới họ đừng cho ai biết ngài; 16

¹⁷ như vậy thì được ứng-nghiem lời đấng tiên-tri Ê-sai 17

đã nói rằng: ¹⁸ « Nầy, tôi-tớ mà ta đã chọn, là người 18

ta rất yêu-dấu, đẹp lòng ta mọi đàng. Ta sẽ cho

Thánh-Linh ta ngự trên người, người sẽ tuyên-giảng

sự công-bình cho dân dị-bang. ¹⁹ Người sẽ chẳng 19

cãi-lầy, chẳng kêu-la, và chẳng ai nghe được tiếng

người ngoài đường cái. ²⁰ Người sẽ chẳng bẻ cây sậy 20

đã gãy, chẳng tắt ngọn đèn gần tàn, đến chừng nào

người làm cho sự công-bình được thắng. ²¹ Và dân 21

dị-bang sẽ trông-cậy danh người.

Chúa chữa người bị quỷ ám. — Tội phạm đến

Đức Thánh-Linh. — Cây và trái

²² Có kẻ đem đến cho Đức Chúa Jêsus một người 22

mắc quỷ ám, đui và câm, ngài chữa cho, đến nỗi

người câm nói và thấy được. ²³ Chúng lấy làm lạ, 23

mà nói rằng: Có phải người đó là con cháu vua Đa-

vit chẳng? ²⁴ Song những người Pha-rê-si nghe vậy, 24

thì nói rằng: Người này chỉ nhờ Bê-el-xê-bu là Chúa

quỷ mà trừ quỷ đó thôi.

- 25 ²⁵ Đức Chúa Jêsus biết ý-tưởng họ, thì phán rằng :
Một nước mà giành-xé nhau thì bị phá-hoang, một
26 thành hay là một nhà mà bất-thuận nhau thì không
còn được. ²⁶ Nếu quỷ Sa-tan trừ quỷ Sa-tan, ấy là nó
nghịch cùng nó ; thì nước nó làm sao còn được ư ?
27 ²⁷ Và nếu ta nhờ Be-el-xê-bu mà trừ quỷ, thì con các
người nhờ ai mà trừ quỷ ư ? Bởi đó, chính chúng nó
28 sẽ xử-đoán các người vậy. ²⁸ Mà nếu ta cậy Thánh-
Linh của Đức Chúa Trời để trừ quỷ, thì nước Đức
29 Chúa Trời đã đến tận các người. ²⁹ Vả lại, cò lẽ nào,
ai vào nhà một người lực-sĩ để cướp lấy của, mà
trước không trói người lực-sĩ ấy được sao ? Phải
30 trói người rồi mới cướp của nhà người được. ³⁰ Ai
không ở với ta, thì nghịch cùng ta ; ai không thâu-
31 hiệp với ta, thì tản-lạc ra. ³¹ Ấy vậy, ta phán cùng
các người, các tội-lỗi và lời phạm-thương của người
ta đều sẽ được tha ; song lời phạm-thương đến Đức
32 Thánh-Linh thì sẽ chẳng được tha đâu. ³² Nếu ai
nói phạm đến Con người, thì sẽ được tha ; song nếu
ai nói phạm đến Đức Thánh-Linh, thì dầu đời này
hay đời sau cũng sẽ chẳng được tha.
- 33 ³³ Hoặc cho là cây tốt thì trái cũng tốt, hoặc cho
là cây xấu thì trái cũng xấu ; vì xem trái thì biết cây.
34 ³⁴ Hỡi dòng-dối rắn lục, bay vốn là loài xấu, làm sao
nói được sự tốt ? Bởi vì do đều dây-dây trong lòng
35 mà miệng mới nói ra. ³⁵ Vậy, người lành do nơi đã
chứa đều thiện mà phát ra đều thiện, kẻ dữ do nơi
36 đã chứa đều ác mà phát ra đều ác. ³⁶ Ta bảo các
người : Đến ngày thẩm-phán, người ta sẽ khai-trình
37 về mọi lời hư-từ mà mình đã nói. ³⁷ Vì bởi lời nói
mà các người sẽ được xưng là công-bình, và cũng
bởi lời nói mà các người sẽ bị phạt.

Chúa Jêsus chẳng khứng làm phép lạ

- 38 ³⁸ Có mấy thầy thông-giáo và người Pha-rê-si
thừa cùng Đức Chúa Jêsus rằng : Bẩm thầy, chúng

tôi muốn xem thầy làm phép lạ. ³⁹ Ngài đáp rằng: 39
Dòng-dối hung-ác gian-dâm này xin một phép lạ,
nhưng sẽ chẳng cho phép lạ gì khác ngoài phép lạ
của đấng tiên-tri Giô-na. ⁴⁰ Vì Giô-na đã bị ở trong 40
bụng cá lớn ba ngày ba đêm, cũng một thể ấy, Con
người sẽ ở trong lòng đất ba ngày ba đêm. ⁴¹ Đến 41
ngày thăm-phán, dân thành Ni-ni-ve sẽ đứng dậy với
dòng-dối này mà lên án nó, vì dân ấy đã nghe lời
Giô-na giảng và ăn-năn; mà đây này: có một người
tôn-trọng hơn Giô-na! ⁴² Đến ngày thăm-phán hoàng- 42
hậu Nam-phương sẽ đứng dậy với dòng-dối này mà
lên án nó; vì người từ nơi địa-cực đến nghe lời
khôn-ngoan vua Sa-lô-môn, mà đây này: có một
người tôn-trọng hơn vua Sa-lô-môn!

⁴³ Khi tà-ma xuất khỏi một người, thì nó đi đến 43
nơi khô-khan kiếm chỗ nghỉ, nhưng kiếm không
được; ⁴⁴ rồi nó nói rằng: Ta sẽ trở về nhà ta mà 44
ta mới xuất khỏi; khi trở về, thì thấy nhà không,
quét sạch, và sửa-soạn tử-tế. ⁴⁵ Nó lại đi, đem về 45
bảy quỷ khác dữ hơn nó nữa, đồng nhập nhà đó mà
ở; vậy, số-phận người ấy sau lại xấu hơn trước.
Dòng-dối dữ này cũng như vậy.

Mẹ và anh em Đức Chúa Jêsus

⁴⁶ Khi ngài còn phán cùng dân-chúng, thì mẹ và 46
anh em ngài đến đứng ngoài, muốn nói cùng ngài.
⁴⁷ Có người thưa cùng ngài rằng: Đây này, mẹ và 47
anh em thầy ở ngoài, muốn nói cùng thầy. ⁴⁸ Ngài 48
đáp rằng: Ai là mẹ ta, và ai là anh em ta? ⁴⁹ Đoạn, 49
ngài giơ tay chỉ các môn-dồ mình, mà phán rằng:
Đây này, mẹ ta cùng anh em ta! ⁵⁰ Vì hễ ai làm theo 50
ý Cha ta ở trên trời, thì người đó là anh em, chị em
ta, cùng là mẹ ta vậy.

ĐOẠN THỨ MƯỜI BA

Lời thi-dụ về nước Đức Chúa Trời

1 ¹ Cũng ngày ấy, Đức Chúa Jêsus ra khỏi nhà,
2 ngồi bên mé biển. ² Đám dân tụ-hiệp xung-quanh
 ngài đông lắm, đến nỗi ngài phải xuống thuyền mà
3 ngồi, còn cả đoàn dân đứng trên bờ. ³ Ngài dùng
 thi-dụ mà giảng nhiều điều cùng họ.

 Ngài phán như vậy: Có người gieo giống đi ra
4 dặng gieo. ⁴ Khi đương gieo, một phần giống rơi
5 dọc đường, chim bay xuống và ăn. ⁵ Một phần khác
 rơi nhằm chỗ đất đá-sỏi, chỉ có ít đất thịt, bị lấp
6 không sâu, liền mọc lên; ⁶ song khi mặt trời mọc
 lên, thì bị đốt, và bởi vì không có rễ, nên phải héo.
7 ⁷ Một phần khác rơi nhằm bụi gai, gai mọc rậm lên,
8 phải nghẹt ngòi. ⁸ Một phần khác nữa rơi nhằm nơi
 phi-nhưỡng, thì sanh trái: hoặc một hột ra được
 một trăm, hoặc một hột sáu chục, hoặc một hột ba
9 chục. ⁹ Ai có tai, hãy nghe!

10 ¹⁰ Môn-dồ đến gần ngài mà hỏi rằng: Sao thầy
11 dùng thi-dụ mà phán cùng chúng vậy? ¹¹ Ngài đáp
 rằng: Bởi vì đã ban cho các người được biết những
 điều mẫu-nhiệm của nước thiên-dàng, song về phần
12 họ, thì không ban cho biết. ¹² Vì sẽ cho thêm kẻ
 nào đã có, thì họ sẽ phủ-túc; nhưng kẻ nào không
13 có, thì lại cất luôn đều họ đã có nữa. ¹³ Vậy nên ta
 phán thi-dụ cùng chúng; vì họ xem mà không thấy,
 họ lắng mà không nghe, và không hiểu chi hết.
14 ¹⁴ Ấy vậy, được ứng-nghiem lời dự-ngôn của Ê-sai đã
 phán về họ rằng: « Các người sẽ lóng tai nghe,
 mà chẳng hiểu chi, lấy mắt xem mà chẳng thấy chi.
15 ¹⁵ Vì lòng dân này đã ngoan-ngạnh; đã làm cho nặng
 tai và nhắm mắt mình lại, e khi mắt mình thấy được,
 tai mình nghe được, lòng mình hiểu được, họ tự
16 hối-cải và ta chữa họ được lành chẳng. » ¹⁶ Nhưng

phước cho mắt các người, vì thấy được; phước cho tai các người, vì nghe được! ¹⁷ Ta nói thật cùng các người, có nhiều đấng tiên-trì cùng nhiều người công-chính đã ước-ao thấy đều các người thấy, mà chẳng được thấy; ước-ao nghe đều các người nghe, mà chẳng được nghe.

¹⁸ Ấy vậy, các người hãy nghe nghĩa vi-dụ về kẻ gieo giống là gì. ¹⁹ Khi người nào nghe đạo nước thiên-dàng, mà không hiểu, thì quỉ dữ đến cướp đều đã gieo trong lòng mình: ấy là kẻ chịu lấy hột giống rơi ra dọc đường. ²⁰ Người nào chịu lấy hột giống nơi đất đá-sỏi, tức là kẻ nghe đạo, liền vui mừng chịu lấy; ²¹ song trong lòng không có rễ, chỉ tạm-thời mà thôi, đến khi vì đạo mà gặp sự cực-khổ, sự bắt-bớ, thì liền vấp-phạm. ²² Kẻ nào chịu lấy hột giống nơi bụi gai, tức là kẻ nghe đạo, mà sự lo-lắng về đời này, và sự mê-hoặc về của-cải, làm cho nghẹt ngòi đạo và thành ra không kết-quả. ²³ Song kẻ nào chịu lấy hột giống nơi phì-nhưỡng, tức là kẻ nghe đạo và hiểu; người ấy được kết-quả đến đôi một hột ra một trăm, hột khác sáu chục, hột khác ba chục.

²⁴ Đức Chúa Jêsus phán vi-dụ khác cùng chúng rằng: Nước thiên-dàng giống như người kia gieo giống tốt trong ruộng mình. ²⁵ Nhưng đương khi người ta ngủ, thì kẻ thù chủ ruộng liền đến, gieo cỏ lùng vào trong lúa mì, rồi đi. ²⁶ Đến khi lúa mì lớn lên, và trổ bông, thì cỏ lùng cũng lòi ra. ²⁷ Các gia-đình của chủ nhà bèn đến thưa rằng: Thưa chủ, chủ không gieo giống tốt trong ruộng chủ sao? Vậy thì cỏ lùng bởi đâu mà ra? ²⁸ Chủ đáp rằng: Ấy là một kẻ thù đã làm đều đó. Các gia-đình thưa rằng: Chủ có muốn chúng tôi đi nhổ cỏ đó chẳng? ²⁹ Chủ rằng: Chẳng nên, e khi nhổ cỏ lùng, hoặc các người nhổ lộn lúa mì đi chẳng. ³⁰ Hãy để cho cả hai thứ cùng lớn lên cho đến mùa gặt; đến mùa gặt, ta sẽ dặn con

gặt rằng: Trước hết hãy nhổ cỏ lùng, bỏ lại từng bó mà đốt đi; song hãy thâu-trữ lúa mì vào kho ta.

31 ³¹ Ngài lấy ví-dụ khác mà phán rằng: Nước thiên-
đàng giống như một hột cải mà người kia lấy gieo
32 trong ruộng mình; ³² hột ấy thật nhỏ hơn cả các giống
khác; song khi đã mọc lên, thì lớn hơn các thứ rau,
và trở nên cây cối, cho đến đôi chim trời tới làm ổ
trên nhánh nó được.

33 ³³ Ngài lấy ví-dụ khác nữa mà phán rằng: Nước
thiên-đàng giống như men mà người đôn bà kia lấy
trộn vào trong ba đấu bột, cho đến chừng nào bột
dậy cả lên.

34 ³⁴ Đức Chúa Jêsus lấy lời ví-dụ mà phán những
đều đó cùng đoàn dân, ngài chẳng phán điều gì cùng
35 họ mà không dùng lời ví-dụ. ³⁵ Vậy đã ứng-nghịem
lời đấng tiên-tri rằng: « Ta sẽ mở miệng ra mà nói
lời ví-dụ, ta sẽ tuyên-cáo những điều kín-nhiệm từ
thuở sáng-thế đến giờ. »

36 ³⁶ Đức Chúa Jêsus cho chúng về, bèn vào nhà;
rồi môn-đồ đến gần mà hỏi ngài rằng: Xin thầy giải
37 lời ví-dụ về cỏ lùng trong ruộng cho chúng tôi. ³⁷ Ngài
38 đáp rằng: Kẻ gieo giống tốt, là Con người; ³⁸ ruộng,
là thế-gian; giống tốt, là con cái nước thiên-đàng; cỏ
39 lùng, là con cái quỷ dữ; ³⁹ kẻ nghịch-thù gieo cỏ ấy,
là ma-quỷ; mùa gặt, là ngày tận-thế; con gặt, là các
40 thiên-sứ. ⁴⁰ Còn người ta nhổ cỏ lùng mà đốt trong
41 lửa thề nào, thì ngày tận-thế cũng sẽ như vậy; ⁴¹ Con
người sẽ sai các thiên-sứ ngài trừ diệt mọi gương xấu
42 và những kẻ làm ác trong nước ngài; ⁴² và quăng
những người đó vào lò lửa, là nơi sẽ có khóc-lóc
43 và nghiến răng. ⁴³ Khi ấy, những người nghĩa sẽ
chói-rạng như mặt trời trong nước của Cha mình.
Ai có tai hãy nghe.

44 ⁴⁴ Nước thiên-đàng giống như của báu chôn trong
một đám ruộng kia. Một người nào tìm được thì

giấu-giếm đi, và lấy làm vui-mừng, trở về bán hết gia-tài mình mà mua đám ruộng đó.

⁴⁵ Nước thiên-đàng lại giống như một người lái 45
buôn kiếm châu ngọc tốt, ⁴⁶ khi đã tìm được một hột 46
ngọc quý giá, thì đi bán hết gia-tài mình mà mua hột
ngọc đó.

⁴⁷ Nước thiên-đàng cũng giống như một tay lưới 47
thả xuống biển, bắt đủ mọi thứ cá. ⁴⁸ Khi lưới được 48
đầy rồi, thì ngư-phụ kéo lên bờ; đoạn, ngồi mà bắt
để giống tốt riêng ra, đem bỏ vào rổ, còn giống xấu
thì ném đi. ⁴⁹ Đến ngày tận-thế cũng sẽ như vậy: 49
Các thiên-sứ sẽ đến và chia-phân kẻ ác với người
nghĩa, ⁵⁰ ném những kẻ ác vào lò lửa; ở đó sẽ có 50
khóc-lóc và nghiền răng.

⁵¹ Các người có hiểu mọi điều đó chẳng? Các 51
môn-dồ thưa rằng: Có hiểu. ⁵² Ngài bèn phán rằng: 52
Vì cớ ấy, mọi thầy thông-giáo đã học thông đạo về
nước thiên-đàng thì giống như một người chủ nhà kia,
rút đem những vật mới và cũ ở trong kho mình ra.

Đức Chúa Jêsus trở về quê-hương

⁵³ Đức Chúa Jêsus phán các lời vi-dụ ấy rồi, thì 53
đi khỏi chỗ đó. ⁵⁴ Ngài về đến quê-hương, rồi dạy- 54
dồ trong nhà hội, đến nỗi ai nghe cũng lấy làm lạ,
mà nói rằng: Bởi đâu mà người này được khôn-
ngoan và những phép lạ này? ⁵⁵ Có phải là con 55
người thợ mộc chẳng? Mẹ người có phải là Ma-ri-a,
và anh em người là Gia-cơ, Giô-xép, Si-môn, Giu-đe
chẳng? ⁵⁶ Chị em người đều ở giữa chúng ta chẳng? 56
Bởi đâu mà người này được mọi điều ấy như vậy?
⁵⁷ Họ bèn vì cớ ngài mà vấp-phạm. Song Đức Chúa 57
Jêsus phán cùng họ rằng: Đáng tiên-tri chỉ bị trong
xứ mình và người nhà mình khinh-dể mà thôi. ⁵⁸ Ở 58
đó, ngài không làm nhiều phép lạ, vì chúng không
có lòng tin.

ĐOẠN THỨ MƯỜI BỐN

Vua Hê-rốt giết Giăng Báp-tít

- 1 ¹ Lúc ấy, Hê-rốt là vua chư-hầu, nghe tiếng đồn
2 Đức Chúa Jêsus, ² thì phán cùng quần-thần rằng:
3 Đây chắc là Giăng Báp-tít! Người chết đi sống lại,
4 nhưn đó mới làm được mấy phép lạ như vậy. ³ Số
là, bởi có Hê-rô-dia, vợ Phi-líp là em mình, nên vua
4 Hê-rốt đã truyền bắt trói Giăng và bỏ tù. ⁴ Vì Giăng
có cau vua rằng: Vua không có phép được lấy người
5 đó làm vợ. ⁵ Vua muốn giết Giăng, song sợ dân-
chúng, vì họ đều tôn Giăng như một đấng tiên-tri.
6 ⁶ Vừa đến ngày ăn mừng sanh-nhật vua Hê-rốt,
con gái của Hê-rô-dia nhảy múa ở giữa người dự
7 đám, vua lấy làm thích lắm, ⁷ đến nỗi lấy lời thề mà
8 hứa cho con gái ấy đều chi nàng muốn xin. ⁸ Vậy,
nàng bị mẹ xui-giục, bèn tâu rằng: Xin lấy cái đầu
9 Giăng Báp-tít để trên mâm mà cho tôi. ⁹ Vua lấy
làm buồn-rầu; song vì đã thề lỡ rồi, và có những
người dự yến ở đó, nên truyền cho nàng như lời.
10 ¹⁰ Vua bèn sai người xử-trảm Giăng trong ngục,
11 rồi họ để đầu người trên mâm mà đem cho con gái
12 ấy, nàng bèn đem cho mẹ mình. ¹² Đoạn, các môn-
đồ của Giăng đến, lấy xác mà chôn, rồi đi báo tin
cho Đức Chúa Jêsus hay.

Đức Chúa Jêsus lấy năm cái bánh hai con cá
cho năm ngàn người ăn

- 13 ¹³ Đức Chúa Jêsus vừa nghe tin ấy, liền bỏ đó
xuống thuyền đi tẻ ra nơi đồng vắng; song đoàn dân
14 biết vậy, thì từ các thành đi bộ mà theo ngài. ¹⁴ Khi
ngài ở thuyền bước lên, thấy đoàn dân đông-đúc,
động lòng thương-xót họ, mà chữa cho kẻ bệnh được
lành.
15 ¹⁵ Đến chiều tối, môn-đồ tới gần ngài mà thưa
rằng: Ở đây vắng-vẻ, và trời tối rồi, vậy xin thầy

cho dân-chúng về, ngõ họ đi vào các làng vắng mua vật-thực. ¹⁶ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Không cần 16
họ phải đi; chính các ngươi hãy cho họ ăn. ¹⁷ Môn- 17
đồ thưa rằng: Chúng tôi có đây năm cái bánh và hai con cá mà thôi. ¹⁸ Ngài phán rằng: Hãy đem 18
đây cho ta. ¹⁹ Ngài bèn truyền cho chúng ngồi xuống 19
trên cỏ, đoạn, lấy năm cái bánh và hai con cá đó, ngửa mặt lên trời mà tạ ơn; rồi bẻ bánh ra đưa cho môn-đồ, môn-đồ phát lại cho dân-chúng. ²⁰ Ai nấy 20
đều ăn no, còn bánh thừa lại thâu được đầy mười hai giỏ. ²¹ Số người ăn ước chừng năm ngàn, không 21
kể đờn bà con nít.

Chúa Jêsus đi bộ trên mặt biển

²² Kế đó, ngài liền hối môn-đồ xuống thuyền, qua 22
trước bờ bên kia, trong khi ngài đang truyền cho dân-chúng tan đi. ²³ Xong rồi, ngài lên núi để cầu- 23
nguyện riêng; đến chiều tối lại, ngài ở đó một mình.

²⁴ Bảy giờ, thuyền đã ra giữa biển rồi, vì gió 24
ngược, nên bị sóng vỗ. ²⁵ Song đến canh tư đêm ấy, 25
Đức Chúa Jêsus đi bộ trên mặt biển mà đến cùng môn-đồ. ²⁶ Khi thấy ngài đi bộ trên mặt biển, thì 26
họ bối-rối mà nói rằng: Ấy là một con ma; rồi sợ-hãi mà la lên. ²⁷ Nhưng Đức Chúa Jêsus liền phán 27
rằng: Các ngươi hãy yên-tâm, ấy là ta đây; đừng sợ! ²⁸ Phê-rô bèn thưa rằng: Lạy Chúa, nếu phải 28
Chúa, xin khiến tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa. ²⁹ Ngài phán rằng: Hãy lại đây! Phê-rô ở 29
trên thuyền bước xuống, đi bộ trên mặt nước mà đến cùng Đức Chúa Jêsus. ³⁰ Song khi thấy gió dữ, thì 30
Phê-rô hãi lắm, hòng sụp xuống nước, bèn la lên rằng: Chúa ơi, xin cứu lấy tôi! ³¹ Tức thì Đức Chúa 31
Jêsus giơ tay ra nắm lấy người, mà nói rằng: Hỡi người ít đức tin, sao ngươi hồ-nghĩ làm vậy? ³² Ngài 32

- 33 cùng Phê-rô lên thuyền rồi, thì gió yên-lặng. ³³ Các người trong thuyền bèn đến qui-lạy ngài mà nói rằng: Thấy thật là Con Đức Chúa Trời!
- 34 ³⁴ Khi qua biển rồi, ngài và môn-đồ đến xứ Ghê-
 35 nê-sa-rét. ³⁵ Người xứ đó nhận biết ngài, thì sai người báo tin cho khắp các miền xung-quanh, và họ
 36 đem các kẻ bệnh đến cùng ngài, ³⁶ xin chỉ cho rờ đến viền áo mà thôi; vậy, ai rờ đến cũng đều được lành bệnh.

ĐOẠN THỨ MƯỜI LĂM

Người Pha-rê-si trách môn-đồ không rửa
tay trước khi ăn

- 1 ¹ Có mấy người Pha-rê-si và mấy thầy thông-giáo
 ở tại thành Giê-ru-sa-lem đến gần Đức Chúa Jê-sus,
 2 mà thưa rằng: ² Sao môn-đồ thầy phạm lời truyền
 của cồ-nhân? Vì họ không rửa tay trước khi ăn.
 3 ³ Ngài đáp rằng: Còn các người sao cũng vì có lời
 truyền-khẩu mình mà phạm điều răn của Đức Chúa
 4 Trời? ⁴ Vì Đức Chúa Trời đã truyền điều răn này:
 « Phải hiếu-kính cha mẹ người; » lại, điều này: « Ai
 5 mắng-nhiếc cha mẹ thì sẽ bị xử-tử. » ⁵ Nhưng các
 người lại nói rằng: Ai sẽ nói cùng cha mẹ rằng:
 Những điều mà tôi sẽ được giúp cha mẹ, thì đã dâng
 cho Đức Chúa Trời rồi, người ấy không cần phải
 6 hiếu-kính cha mẹ. ⁶ Như vậy, các người đã vì điều
 7 cưu-truyền mình mà phỉ-lời Đức Chúa Trời. ⁷ Hỡi
 kẻ giả-hình, đáng tiên-tri Ê-sai đã dự-ngôn về các
 8 người phải lắm, khi nói rằng: ⁸ « Dân này lấy mọi-
 miếng thờ-kính ta, chớ lòng chúng nó xa ta lắm.
 9 ⁹ Sự họ thờ-lạy ta là vô-ích, vì họ dạy theo những
 điều răn mà chỉ do người ta đặt ra. »
 10 ¹⁰ Đoạn, ngài gọi đoàn dân đến, mà phán rằng:
 11 Hãy nghe, và hiểu. ¹¹ Chẳng phải điều chi vào miệng

làm ô-uế người ; nhưng đều chỉ ở miệng ra, ấy mới
 là đều làm ô-uế người vậy ! ¹² Môn-đồ bèn lại gần, 12
 mà thưa rằng : Thầy có hay rằng người Pha-rê-si
 nghe lời thầy nói mà phiền-giận chẳng ? ¹³ Ngài đáp 13
 rằng : Cây nào mà Cha ta trên trời không trồng, thì
 phải nhổ đi. ¹⁴ Hãy đề vậy : đó là những kẻ đui dắt 14
 kẻ mù ; nếu kẻ đui dắt kẻ mù, thì cả hai sẽ cùng té
 xuống hố. ¹⁵ Phê-rô bèn cất tiếng thưa rằng : Xin 15
 thầy cắt nghĩa lời vi-dụ ấy cho chúng tôi. ¹⁶ Đức 16
 Chúa Jê-sus hỏi rằng : Các người cũng chưa hiểu
 thấu sao ? ¹⁷ Các người chưa hiểu vạt gì vào miệng 17
 thì đi thẳng xuống bụng, rồi phải bỏ ra nơi kín sao ?
¹⁸ Song những đều bởi miệng mà ra là do từ trong 18
 lòng, thì những đều đó làm ô-uế người. ¹⁹ Vì do nơi 19
 lòng mà xuất những ác-tưởng, những tội sát-nhơn,
 tà-dâm, dâm-dục, trộm cướp, làm chứng dối, và lộng-
 ngôn. ²⁰ Ấy đó là những đều làm ô-uế người ; chớ 20
 sự ăn mà không rửa tay chẳng làm ô-uế người đâu.

Người dờn bà Ca-na-an

²¹ Đức Chúa Jê-sus đi từ đó, vào bờ-cối thành Ti-rơ 21
 và thành Si-đôn. ²² Xảy có một người dờn bà xứ Ca- 22
 na-an, từ xứ ấy đến, mà kêu lên rằng : Lạy Chúa, là
 con cháu vua Đa-vít, xin thương-xót tôi cùng ! Con gái
 tôi mắc quỷ ám, khốn-cực lắm. ²³ Nhưng ngài chẳng 23
 đáp một lời ; môn-đồ bèn đến gần, cố nài-xin rằng :
 Xin thầy truyền cho dờn bà ấy về, vì người kêu-van
 ở sau ta. ²⁴ Ngài đáp rằng : Ta chịu sai đến đây, chỉ 24
 vì các con chiến thất-lạc của nhà Y-sơ-ra-el đó thôi.
²⁵ Song người dờn bà lại gần, lạy ngài mà thưa rằng : 25
 Lạy Chúa, xin Chúa giúp tôi cùng ! ²⁶ Ngài đáp rằng : 26
 Không nên lấy bánh của con cái mà quăng cho chó
 con ăn. ²⁷ Người dờn bà lại thưa rằng : Lạy Chúa, 27
 thật như vậy, song mấy con chó con ăn những miếng
 bánh vụn trên bàn chủ nó rớt xuống. ²⁸ Ngài bèn 28

phán rằng: Hồi đờn bà kia, đức tin người rất mạnh; việc phải xảy ra theo ý người muốn! Cũng một giờ đó, con gái người liền được lành.

**Chúa lấy bảy cái bánh và ít con cá cho
bốn ngàn người ăn**

- 29 ²⁹ Đức Chúa Jêsus từ đó đi đến gần biển Ga-li-lê;
30 rồi lên trên núi mà ngồi. ³⁰ Có đoàn dân rất đông đến gần ngài, đem theo những kẻ què, đui, câm, tàn-lật và nhiều kẻ đau khác, để dưới chân Đức Chúa Jêsus,
31 thì ngài chữa cho họ được lành. ³¹ Vậy, chúng thấy kẻ câm được nói, kẻ tàn-tật được khỏi, kẻ què được đi, kẻ đui được sáng, thì lấy làm kỳ-dị lắm, đều ngợi-khen Đức Chúa Trời là Chúa dân Y-sơ-ra-el.
- 32 ³² Khi đó Đức Chúa Jêsus gọi môn-đồ đến mà phán rằng: Ta thương-xót đoàn dân này; vì đã ba ngày ở cùng ta, bây giờ không có chi ăn hết. Ta không muốn để họ nhịn đói mà về, e phải mệt-mỏi dọc đường
33 chẳng. ³³ Môn-đồ thưa rằng: Ở nơi đồng vắng này, ta há dễ kiếm dân đủ bánh, đặng cho ngàn ấy dân
34 ăn bảo-mãn sao? ³⁴ Ngài phán hỏi môn-đồ rằng: Các người có mấy cái bánh? Môn-đồ thưa rằng: Có
35 bảy cái bánh, cùng vài con cá. ³⁵ Ngài bèn biểu dân-chúng ngồi xuống đất. ³⁶ Đoạn, ngài lấy bảy cái bánh và cá; tạ ân rồi, bẻ bánh ra đưa cho môn-đồ, môn-
37 đồ phân-phát cho dân-chúng. ³⁷ Ai nấy ăn no cả, còn bánh thừa lượm được bảy giỏ đầy. ³⁸ Số người
38 ăn là bốn ngàn, không kể đờn bà con trẻ. ³⁹ Ngài bèn cho đoàn dân về, rồi xuống thuyền mà qua bờ-côi xứ Ma-ga-dan.

ĐOẠN THỨ MƯỜI SÁU

**Người Pha-rê-si và người Sa-đu-si
cầu xem phép lạ**

- 1 ¹ Những người Pha-rê-si và Sa-đu-si đến cùng Đức Chúa Jêsus, có ý thử ngài, thì xin làm cho xem một

phép lạ từ trên trời xuống. ² Nhưng ngài đáp rằng : 2
 Khi chiều tối đến, thì các người nói rằng : Sẽ tốt trời,
 vì trời đỏ. ³ Còn sớm mai, thì các người nói rằng : 3
 Hôm nay sẽ có cơn dông, vì trời đỏ và mờ-mờ. Các
 người biết phân-biệt rõ sắc trời, mà không phân-biệt
 được điềm thì giờ ư ! ⁴ Dòng-dõi hung-ác gian-dâm 4
 này xin một phép lạ ; nhưng sẽ chẳng cho phép lạ
 chi khác ngoài phép lạ của đấng tiên-tri Giô-na.
 Rồi ngài bỏ dân ấy mà đi. ⁵ Khi môn-đồ đi đến bờ 5
 bên kia, quên đem bánh theo. ⁶ Đức Chúa Jê-sus 6
 phán cùng môn-đồ rằng : Hãy giữ mình về men của
 người Pha-rê-si và Sa-đu-si. ⁷ Môn-đồ suy-nghĩ và 7
 luận cùng nhau rằng : Đây là vì chúng ta không đem
 bánh theo. ⁸ Đức Chúa Jê-sus biết đều đó, thì phán 8
 rằng : Hỡi kẻ ít đức tin, sao các người tưởng rằng
 ấy là vì có các người không có bánh ? ⁹ Các người 9
 há chưa hiểu, cũng không nhớ năm cái bánh cho
 năm ngàn người, và các người lượm được mấy giỏ
 đầy bánh thừa sao ? ¹⁰ Lại há không nhớ bảy cái 10
 bánh cho bốn ngàn người, và các người lượm được
 bao nhiêu giỏ đầy bánh thừa sao ? ¹¹ Các người sao 11
 chẳng hiểu rằng không phải về bánh mà ta muốn nói
 đâu, nhưng muốn nói hãy giữ mình về men của
 người Pha-rê-si và Sa-đu-si vậy ? ¹² Bấy giờ môn-đồ 12
 mới hiểu rằng ngài chẳng bảo giữ mình về men làm
 bánh, nhưng về đạo của người Pha-rê-si và Sa-đu-si.

Phê-rô xưng Chúa Jê-sus là Đấng Christ

¹³ Khi Đức Chúa Jê-sus đã nhập địa-phận thành Sê- 13
 sa-rê Phi-lip, bèn hỏi môn-đồ, mà rằng : Theo lời
 người ta nói thì Con người là ai ? ¹⁴ Môn-đồ thưa 14
 rằng : Người nói là Giăng Báp-tít ; kẻ thì nói là
 Ê-li ; kẻ khác lại nói là Giê-rê-mi, hay là một đấng
 tiên-tri nào đó. ¹⁵ Đức Chúa Jê-sus lại phán rằng : 15
 Còn các người thì xưng ta là ai ? ¹⁶ Si-môn, Phê-rô 16

thừa rằng: Chúa là Đấng Christ, là Con Đức Chúa
17 Trời hằng sống. ¹⁷ Bấy giờ, ngài mới phán cùng
người rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, người có phước
đó, chẳng phải thịt và huyết xui cho người biết đều
18 này đâu; song là Cha ta ở trên trời vậy. ¹⁸ Còn ta,
ta bảo người rằng: Người là Phê-rô, ta sẽ lập Hội-
Thánh ta trên đá này, các cửa âm-phủ chẳng thắng
19 được hội đó. ¹⁹ Ta sẽ giao chìa khóa nước thiên-dàng
cho người. Hễ đều gì mà người buộc dưới đất, thì
cũng sẽ phải buộc ở trên trời, và đều gì mà người mở
20 dưới đất, thì cũng sẽ được mở ở trên trời. ²⁰ Đoạn,
ngài cấm môn-đồ đừng nói cho ai biết rằng ngài, Đức
Chúa Jêsus, tức là Đấng Christ.

21 ²¹ Từ đó, Đức Chúa Jêsus mới tỏ cho môn-đồ biết
rằng ngài phải đi đến thành Giê-ru-sa-lem, phải chịu
tại đó nhiều sự khốn-khổ bởi những người trưởng-
lão, thầy tế-lễ cả, cùng thầy thông-giáo, và ngài phải
22 bị giết, đến ngày thứ ba phải sống lại. ²² Phê-rô bèn
đem ngài riêng ra, mà can rằng: Hỡi Chúa, Đức
Chúa Trời nào nỡ vậy! Điều này sẽ không xảy đến
23 cho Chúa đâu! ²³ Nhưng ngài xây mặt lại mà phán
cùng Phê-rô rằng: Ó Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta!
Người làm gương xấu cho ta; vì ý-tưởng người là
của người ta; chớ chẳng phải là ý-tưởng của Đức
Chúa Trời.

24 ²⁴ Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn-đồ rằng:
Nếu ai muốn theo ta, thì phải liêu mình đi, vác thập-
25 tự-giá mình mà theo ta. ²⁵ Vì ai muốn cứu sanh-
mạng mình thì sẽ mất, còn ai vì có ta mà mất sanh-
26 mạng mình thì sẽ được lại. ²⁶ Người nào nếu được
cả thiên-hạ mà mất linh-hồn mình, thì có ích gì? Vậy
27 thì người lấy chi mà đổi linh-hồn mình lại? ²⁷ Vì
Con người chắc sẽ ngự trong vinh-quang của Cha
mình mà giảng xuống cùng các thiên-sứ, lúc đó, ngài
28 sẽ thưởng cho từng người, tùy việc họ làm. ²⁸ Ta nói

thật cùng các người, có một vài kẻ trong các người hiện-diện đây sẽ không chết trước khi thấy Con người ngự đến trong nước ngài.

ĐOẠN THỨ MƯỜI BẢY

Đức Chúa Jêsus lên núi hóa hình

- ¹ Khởi sáu ngày, Đức Chúa Jêsus đem Phê-rô, Gia- 1
co, và Giăng là em Gia-co, cùng ngài đi tẻ lên núi
cao. ² Ngài biến-hóa trước mặt các người ấy, mặt 2
ngài sáng lòa như mặt trời, áo ngài trắng như ánh
sáng. ³ Xảy có Môi-se và Ê-li hiện đến, nói truyện 3
cùng ngài. ⁴ Phê-rô cất tiếng thưa cùng Đức Chúa 4
Jêsus rằng: Lạy Chúa, chúng ta ở lại đây thì tốt lắm;
vi bằng đẹp ý Chúa, thì tôi sẽ đóng ba trại tại đây,
một cái cho Chúa, một cái cho Môi-se và một cái cho
Ê-li. ⁵ Đang khi người còn nói, bỗng-chúc có một 5
đám mây sáng rực che-phủ những người ở đó. Và
có tiếng từ trong mây phán rằng: Nầy là con yêu-
dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường; hãy nghe lời Con
đó! ⁶ Khi môn-đồ nghe tiếng ấy, bèn té sấp mặt 6
xuống đất, và kinh-khiếp lắm. ⁷ Song Đức Chúa Jê- 7
sus lại gần, rờ mấy người đó, mà phán rằng: Hãy
đứng dậy, đừng sợ! ⁸ Họ bèn ngửa mặt lên, thì chỉ 8
thấy một mình Đức Chúa Jêsus mà thôi.
- ⁹ Đang khi Đức Chúa Jêsus và môn-đồ ở trên núi 9
xuống, thì ngài ra lệnh cấm rằng: Điều các người đã
thấy chớ thuật lại cùng ai, cho đến khi Con người từ
kẻ chết được sống lại. ¹⁰ Môn-đồ hỏi ngài rằng: Vậy 10
thì sao các thầy thông-giáo nói rằng Ê-li phải đến
trước? ¹¹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật Ê-li phải 11
đến mà sửa lại mọi việc. ¹² Nhưng ta phán cùng các 12
người rằng: Ê-li đã đến rồi, và người ta không nhận

- biết, song họ lại xử với người theo ý muốn mình ;
Con người phải chịu khốn-khổ vì họ cũng như vậy.
13 ¹³ Môn-đồ bèn hiểu rằng ngài nói đó là nói về Giảng
Báp-tít.

Chúa Jêsus chữa bệnh phong-diên

- 14 ¹⁴ Khi Đức Chúa Jêsus và môn-đồ đã trở lại cùng
đoàn dân, thì có một người đến gần, quì trước mặt
15 ngài, ¹⁵ mà thưa rằng : Lạy Chúa, xin Chúa thương
đến con trai tôi, vì nó mắc bệnh phong-diên, phải
chịu đau-đớn quá ; thường khi té vào lửa, và té xuống
16 nước. ¹⁶ Tôi đã đem nó cho môn-đồ Chúa, nhưng
17 chữa không được. ¹⁷ Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Hỡi
dòng-dối vô-tin và gian-tà kia, ta sẽ ở với các người
cho đến chừng nào ? Ta sẽ nhẫn-nhục các người cho
18 đến khi nào ? Hãy đem con đến đây cho ta. ¹⁸ Rồi,
Đức Chúa Jêsus quở-trách quỉ, quỉ liền xuất khỏi đứa
trẻ, mà chình từ giờ đó, đứa trẻ được lành.
19 ¹⁹ Môn-đồ bèn đến gần Đức Chúa Jêsus, mà hỏi
riêng rằng : Vì cớ gì chúng tôi không đuổi quỉ ấy
20 xuất được ? ²⁰ Đức Chúa Jêsus đáp rằng : Ấy là tại
các người ít đức tin. Bởi vì, ta nói thật cùng các
người : nếu các người có đức tin bằng một hạt cải,
thì sẽ khiến núi nầy rằng : Hãy dời đây qua đó, thì
nó liền dời qua ; vậy, không có sự gì mà các người
21 chẳng làm được. ²¹ Nhưng thứ quỉ nầy nếu không
cầu-nguyện và không kiêng ăn thì chẳng trừ xuất được.

**Chúa Jêsus dự-ngôn về sự ngài chịu
chết và sống lại**

- 22 ²² Đang khi Đức Chúa Jêsus và môn-đồ châu-du
trong xứ Ga-li-lê, ngài phán cùng môn-đồ rằng : Con
23 người sẽ bị nộp trong tay người ta. ²³ Họ sẽ giết
ngài, nhưng đến ngày thứ ba ngài sẽ sống lại. Các
môn-đồ bèn lo-buồn lắm.

Chúa Jêsus nộp thuế

²⁴ Đã đến thành Ca-bê-na-um, người thân thuế 24
của đền thánh đến hỏi Phê-rô rằng: Thầy người có
nộp tiền thuế chẳng? ²⁵ Phê-rô trả lời rằng: Có. 25
Và khi Phê-rô vào nhà, thì Đức Chúa Jêsus hỏi đón
trước rằng: Hỏi Si-môn, người nghĩ sao? Các vua
thế-gian thân thuế ai? Thâu của con trai mình hay là
của người ngoài? ²⁶ Phê-rô thưa rằng: Người ngoài. 26
Ngài bèn phán rằng: Vậy thì các con trai được miễn
thuế! ²⁷ Song le, ngõ chúng ta khỏi làm gương xấu 27
cho họ, thì người hãy ra biển câu cá, bắt lấy con cá
nào dính câu trước hết, banh miệng nó ra, người sẽ
thấy một đồng bạc (a) ở trong. Hãy lấy đồng bạc
đó, và đem nộp thuế cho ta với người.

ĐOẠN THỨ MƯỜI TÁM

Chúa Jêsus khuyên môn-đồ phải khiêm-nhường

— Đừng gây cho ai phạm tội

¹ Trong lúc đó, môn-đồ lại gần Đức Chúa Jêsus, 1
mà hỏi rằng: Ai là lớn hơn hết trong nước thiên-
đàng? ² Đức Chúa Jêsus gọi một đứa trẻ đến, để ở 2
giữa môn-đồ, ³ mà phán rằng: Ta nói thật cùng các 3
người, ví bằng các người không biến-cải và thành
như đứa trẻ, thì chẳng được vào nước thiên-đàng
dâu. ⁴ Vậy, hễ ai trở nên khiêm-nhường như đứa 4
trẻ này, sẽ là lớn hơn hết trong nước thiên-đàng.
⁵ Hễ ai vì danh ta chịu tiếp một đứa trẻ thể này, tức 5
là chịu tiếp ta. ⁶ Song, nếu ai gây cho một đứa trong 6
những đứa nhỏ này đã tin ta mà phải sa vào tội-lỗi,
thì thà buộc cối đá vào cổ, mà quăng nó xuống biển
còn hơn.

(a) Nguyên-văn là statère, một statère ước chừng một đồng bạc ta.

7 ⁷ Khốn-nạn cho thế-gian vì sự gây nên phạm tội !
Vã, sự gây nên phạm tội phải có ; song khốn-nạn
8 thay cho ai là kẻ gây nên phạm tội ! ⁸ Nếu tay hay là
chọn người gây cho mình sa vào tội-lỗi, hãy chặt và
ném nó cho xa người đi ; vì thà què chọn hay là cụt
tay mà vào chốn vĩnh-sanh, còn hơn là đủ cả hai tay
9 hay là hai chọn mà bị quăng vào lửa đời đời. ⁹ Nếu
con mắt người gây cho mình sa vào tội-lỗi, thì hãy
móc mà ném cho xa người đi ; vì thà một mắt mà vào
chốn vĩnh-sanh, còn hơn là đủ hai mắt mà bị quăng
vào lửa địa-ngục.

10 ¹⁰ Hãy giữ mình đừng khinh-dễ một đứa nào trong
những đứa trẻ này ; vì ta bảo các người : ở trên trời,
các thiên-sứ của chúng nó thường thấy mặt Cha ta
11 trên trời vậy. ¹¹ (Bởi vì Con người đã đến ngõ cứu
12 kẻ bị mất.) ¹² Vậy các người tưởng thế nào ? Nếu
người nào có một trăm con chiên, một con bị lạc mất
đi, thì há chẳng để chín mươi chín con lại trên núi,
13 đi kiếm con đã lạc mất sao ? ¹³ Ta nói thật cùng các
người, nếu người kiếm lại được, thì lấy làm vui-mừng
14 về con đó hơn chín mươi chín con không lạc. ¹⁴ Cũng
đồng thế, Cha các người ở trên trời không muốn cho
một đứa nào trong những đứa trẻ này phải hư mất.

Về việc tha-thứ tội-lỗi. — Lời ví-dụ về kẻ bất-nhơn

15 ¹⁵ Nếu anh em người phạm tội cùng mình, thì
hãy trách họ khi một mình người với họ ; như họ
16 nghe lời, thì người được anh em lại. ¹⁶ Vì bằng họ
không nghe, hãy mời một hai người đi với người,
hầu cứ lời hai ba người làm chứng mà mọi việc được
17 chắc chắn. ¹⁷ Nếu họ không chịu nghe các người
đó, thì hãy cáo cùng Hội-Thánh, lại nếu họ không
chịu nghe Hội-Thánh, thì hãy coi họ như người dị-
18 bang và người thù thuế vậy. ¹⁸ Ta nói thật cùng
các người, hễ điều gì mà các người buộc ở dưới đất

thì cũng sẽ buộc ở trên trời, và đều gì mà các người mở ở dưới đất thì cũng sẽ mở ở trên trời. ¹⁹ Ta lại nói thật cùng các người, nếu hai người trong các người thuận nhau ở dưới đất mà cầu xin bất-kỳ việc chi, thì Cha ta ở trên trời sẽ cho họ. ²⁰ Vì nơi nào có hai ba người nhóm nhau lại, thì ta ở giữa họ.

²¹ Phê-rô bèn đến gần Đức Chúa Jêsus mà hỏi rằng: Thưa Chúa, nếu anh em tôi phạm tội cùng tôi, thì sẽ tha cho họ mấy lần? Có phải đến bảy lần chẳng? ²² Ngài đáp rằng: Ta không nói cùng người rằng đến bảy lần đâu, nhưng đến bảy mươi lần bảy vậy.

²³ Thế thì, nước thiên-đàng giống như vua kia, muốn tính sổ với các gia-thần mình. ²⁴ Vậy, khi vua khởi soát sổ, thì có người đem nộp một tên kia mắc nợ vua một vạn ta-lâng. ^(a) ²⁵ Bởi vì người chẳng có gì mà trả, thì chủ dạy bán người, vợ con và gia-tài người, đặng trả nợ. ²⁶ Kê gia-thần này bèn sắp mình xuống nơi chôn chủ mà xin rằng: Thưa chủ, xin khoan-thứ cho tôi, thì tôi sẽ trả lại hết. ²⁷ Chủ liền động lòng thương-xót, tha người về, cũng tha luôn nợ nữa. ²⁸ Nhưng khi gia-thần đó ra về, liền gặp một người bạn đồng-liêu, có thiếu mình một trăm đơ-ni-ê, ^(b) thì nắm bóp cổ bạn mà nói rằng: Hãy trả nợ cho ta. ²⁹ Người bạn sắp mình xuống, mà xin rằng: Xin khoan-thứ cho tôi, thì tôi sẽ trả cho anh. ³⁰ Song người chẳng nghe, cứ việc bắt bỏ tù cho đến khi trả hết nợ. ³¹ Các bạn đồng-liêu khác thấy vậy, buồn lắm, đến thuật lại cùng chủ mình mọi điều đã xảy ra. ³² Chủ bèn đòi gia-thần ấy đến mà nói rằng: Hỡi gia-thần độc-ác kia, ta đã tha hết nợ cho người, vì người cầu xin ta; ³³ người há lại chẳng nên thương-xót bạn đồng-liêu người như ta đã thương-xót người

(a) Một ta-lâng ước chừng hai ngàn đồng bạc ta.

(b) Một đơ-ni-ê ước chừng một Phật-lăng.

34 sao ? ³⁴ Chủ bèn nổi cơn thanh-nộ, phú nó cho kẻ giữ
35 ngục cho đến khi nào trả xong hết nợ. ³⁵ Nếu mỗi
người trong các người không hết lòng tha lỗi cho anh
em mình, thì Cha ta ở trên trời cũng sẽ đối-đãi các
người như vậy.

Chức-vụ Đức Chúa Jêsus tại xứ Giu-dê và thành Giê-ru-sa-lem

(19 : 1 đến 25 : 46)

ĐOẠN THỨ MƯỜI CHÍN

Chúa Jêsus dạy vợ chồng không nên để ^(a) nhau

1 ¹ Đức Chúa Jêsus phán lời ấy xong rồi, thì ngài từ
xứ Ga-li-lê mà đi, đến bờ-cõi xứ Giu-dê bên kia sông
2 Giô-đanh. ² Có nhiều đoàn dân đông theo ngài, và
ngài chữa lành các kẻ bệnh ở đó.
3 ³ Người Pha-rê-si bèn đến gần để thử ngài rằng:
Bất-luận vì có gì, người ta có phép để vợ mình chẳng?
4 ⁴ Ngài trả lời rằng: Kinh có chép về Đấng Tạo-Hóa,
hồi nguyên-sơ dựng nên một người nam, một người
5 nữ, ⁵ và có phán rằng: « Người nam sẽ lia cha mẹ, mà
dinh-diu với vợ mình; hai người sẽ đồng nên một
6 thịt. » Câu ấy các người há chưa đọc đến sao? ⁶ Ấy
vậy, vợ chồng không phải là hai nữa, nhưng một
thịt mà thôi. Nhon đó loài người không nên phân-rẽ
những kẻ mà Đức Chúa Trời đã phối-hiệp!
7 ⁷ Họ lại hỏi ngài rằng: Vậy chớ sao Môi-se đã dạy
8 lập tờ để dặng để vợ đi? ⁸ Ngài phán rằng: Vì có
lòng các người cứng-cỏi, nên Môi-se cho phép để vợ;
9 nhưng, lúc nguyên-sơ, không có như vậy đâu. ⁹ Song
ta phán cùng các người, nếu ai để vợ mình không
10 phạm tội tà-dâm. ¹⁰ Môn-đồ thưa rằng: Nếu phận

(a) Để vợ nghĩa là bỏ vợ.

người nam phải xử với vợ mình như vậy, thì thà không cưới vợ là hơn! ¹¹ Ngài đáp rằng: Mọi người không thể lãnh nổi lời này, chỉ người sẵn có phú-bầm như vậy mà thôi. ¹² Vì có người hoạn từ trong lòng mẹ; có người hoạn vì tay người ta, và có người tự mình làm nên hoạn vì có nước thiên-đàng. Người nào nhận-lãnh nổi lời ấy thì hãy lãnh lấy.

Chúa tiếp-dãi những con trẻ

¹³ Khi ấy, người ta đem những con trẻ đến, ngõ dặng ngài đặt tay trên mình và cầu-nguyện cho chúng nó; thì môn-đồ quở-trách những người đem đến. ¹⁴ Song Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng ngăn-trở chúng nó; vì nước thiên-đàng thuộc về những kẻ giống như con trẻ đó. ¹⁵ Ngài bèn đặt tay lên chúng nó, rồi từ đất ấy mà đi.

Người trẻ tuổi giàu-có đến cùng Đức Chúa Jêsus

¹⁶ Bấy giờ, có một người đến hỏi ngài rằng: Thưa Thầy, tôi phải làm việc lành chi cho được vĩnh-sanh? ¹⁷ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Sao người hỏi ta về việc lành? Chỉ có một Đấng lành mà thôi. Nếu người muốn vào chốn vĩnh-sanh, thì phải giữ các điều răn. ¹⁸ Người hỏi: Những điều răn chi? Đức Chúa Jêsus phán rằng: « Người đừng giết người; đừng phạm tội tà-dâm; đừng ăn trộm cắp; đừng làm chứng dối; ¹⁹ hãy thảo-kính cha mẹ, » và: « Hãy yêu kẻ lân-cận ^(a) như mình vậy. » ²⁰ Người trẻ đó thưa rằng: Tôi đã giữ đủ các điều này; còn thiếu chi cho tôi nữa? ²¹ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu người muốn được trọn- vẹn, hãy đi bán hết gia-tài mà bố-thí cho kẻ nghèo-nàn, thì người sẽ có của qui ở trên trời; rồi hãy đến mà theo ta. ²² Nhưng khi người trẻ nghe xong lời này, thì đi, bỏ buồn-bực; vì chàng có của-cải nhiều lắm.

(a) Kẻ đồng-loại cũng được.

- 23 ²³ Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn-đồ rằng:
Ta nói thật cùng các người, người giàu vào nước
24 thiên-dàng là khó lắm. ²⁴ Ta lại nói cùng các người,
lạc-đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn một người giàu
25 vô nước Đức Chúa Trời. ²⁵ Môn-đồ nghe lời ấy, thì
lấy làm lạ lắm mà nói rằng: Vậy thì ai được rồi?
26 ²⁶ Đức Chúa Jêsus ngó môn-đồ mà phán rằng: Điều
đó loài người không thể làm được, song Đức Chúa
27 Trời làm mọi việc đều được. ²⁷ Phê-rô bèn thưa
rằng: Này, chúng tôi đã bỏ mọi sự mà theo thầy;
28 vậy thì chúng tôi sẽ được chi? ²⁸ Đức Chúa Jêsus
đáp rằng: Ta nói thật cùng các người, đến kỳ vạn-
vật canh-tân, là khi Con người sẽ ngự trên ngôi vinh-
hiền của ngài, thì các người là kẻ đã theo ta, cũng sẽ
ngồi trên mười hai ngôi, mà xét-đoán mười hai chi-
29 phái Y-sơ-ra-el. ²⁹ Vả, hễ ai vì danh ta mà bỏ anh
em, chị em, cha mẹ, vợ con, đất-ruộng, nhà-cửa, thì
người ấy sẽ lãnh bội-phần hơn, và được hưởng sự
30 vinh-sanh. ³⁰ Song có nhiều kẻ ở đầu sẽ nên rốt, có
kẻ ở rốt sẽ nên đầu.

ĐOẠN THỨ HAI MƯƠI

Lời ví-dụ về công-nhân trong vườn nho

- 1 ¹ Số là, nước thiên-dàng giống như người chủ nhà
kia, tảng sáng đi ra, để mướn công-nhân cho vườn
2 nho mình. ² Khi người chủ đã định giá với công-
nhân, mỗi ngày một quan tiền, thì biểu họ vào vườn
3 nho mình. ³ Ước chừng giờ thứ ba, người chủ lại
ra, thấy những kẻ khác rảnh việc đứng trong chợ,
4 ⁴ thì nói cùng họ rằng: Các người hãy đi luôn vào
vườn nho ta, và ta sẽ trả công-giá phải cho. ⁵ Họ
liền đi. Ước chừng giờ thứ sáu và giờ thứ chín,

người chủ lại ra, cũng làm như vậy. ⁶ Ước chừng 6
giờ thứ mười một, chủ ra, lại thấy những kẻ khác
đứng trong chợ, thì hỏi rằng: Sao các người đứng
đây cả ngày không làm gì hết? ⁷ Họ trả lời rằng: Vì 7
không ai mướn chúng tôi. Người chủ nói với họ
rằng: Các người cũng hãy đi luôn vào vườn nho ta.

⁸ Đến tối, chủ vườn nho nói với người quản-gia 8
rằng: Hãy gọi công-nhân mà trả tiền công cho họ,
khởi từ người rốt cho đến người đầu. ⁹ Những 9
công-nhân mướn từ giờ thứ mười một đến, thì lãnh
mỗi người được một quan tiền. ¹⁰ Rồi tới phiên 10
những người đầu đến, tưởng lãnh được nhiều hơn;
tê ra họ cũng lãnh mỗi người một quan tiền. ¹¹ Khi 11
lãnh rồi, họ lăm-băm cùng chủ nhà, ¹² mà rằng: 12
Những người rốt ấy chỉ làm một giờ mà chủ đối-dãi
cũng như chúng tôi, là kẻ đã chịu mệt-nhọc cả ngày
và gian nằng. ¹³ Chủ trả lời cho một người trong 13
bọn rằng: Bạn ơi, ta không xử tệ với người đầu;
người há chẳng đã định với ta một quan tiền sao?
¹⁴ Hãy lấy của người mà đi đi. Ta muốn trả cho kẻ 14
rốt này bằng như đã trả cho người vậy. ¹⁵ Ta há 15
không có phép dùng của-cái ta theo ý muốn ta sao?
Hay là người thấy ta ở tử-tế mà lấy mắt ganh sao?
¹⁶ Đó, những kẻ rốt sẽ thành đầu và kẻ đầu sẽ thành 16
rốt là như vậy.

Chúa Jêsus dự-ngôn về sự thương-khó của ngài

¹⁷ Trong khi Đức Chúa Jêsus đi lên thành Giê-ru- 17
sa-lem, ngài đem riêng theo mười hai môn-dồ, dọc
đường, ngài phán cùng họ rằng: ¹⁸ Này, chúng ta đi 18
lên thành Giê-ru-sa-lem, và Con người sẽ bị bắt nộp
cho các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo, bọn đó
sẽ xử-tử ngài. ¹⁹ Họ sẽ nộp ngài cho dân dị-bang 19
hầu để nhạo-báng, đánh-dập, và đóng đinh ngài trên
cây thập-tự; đến ngày thứ ba, ngài sẽ sống lại.

Hai con trai của Xê-bê-dê

- 20 ²⁰ Bấy giờ, có mẹ của các con trai Xê-bê-dê cùng
các con mình đến gần Đức Chúa Jêsus, thờ-lạy ngài
21 dặng hỏi một chuyện. ²¹ Ngài phán rằng: Người
muốn chi? Thưa rằng: Xin cho hai con trai tôi đây
ngồi một đũa bên hữu ngài, một đũa bên tả, ở trong
22 nước ngài. ²² Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các người
không hiểu điều của mình xin. Các người uống được
chén mà ta gần uống không? Họ thưa rằng: Chúng
23 tôi uống được. ²³ Ngài phán rằng: Thật các người
sẽ uống chén ta; nhưng mà ngồi bên hữu hay bên
tả ta, thì chẳng phải tự ta cho được; chỗ đó sẽ dành
cho ai mà Cha ta đã dự-bị cho.
- 24 ²⁴ Mười môn-đồ kia nghe sự xin đó, thì giận hai
25 anh em. ²⁵ Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi họ đến mà
phán rằng: Các người biết rằng các vua dị-bang thì
ép dân phải phục mình, còn các quan lớn thì lấy
26 cường-quyền mà trị dân. ²⁶ Về vòng các người thì
không nên như vậy; trái lại, trong các người, kẻ nào
27 muốn làm lớn, thì sẽ làm bộc-dịch các người; ²⁷ còn
kẻ nào muốn làm đầu, thì sẽ làm nô-lệ các người.
28 ²⁸ Ấy vậy, Con người đã đến, không phải để người
ta phục-sự mình, song để mình phục-sự người ta, và
phó sanh-mạng mình làm giá chuộc nhiều người vậy.

Hai người mù thành Giê-ri-cô

- 29 ²⁹ Đương khi Đức Chúa Jêsus và môn-đồ ra khỏi
thành Giê-ri-cô, thì có một đoàn dân đông theo ngài.
30 ³⁰ Nầy, có hai người mù ngồi bên đường, nghe nói
Đức Chúa Jêsus qua đó, thì kêu-la rằng: Lạy Chúa,
Con cháu vua Đa-vít, xin thương-xót chúng tôi!
31 ³¹ Chúng rầy hai người ấy, biểu nín đi; nhưng họ kêu
lớn hơn nữa, rằng: Lạy Chúa, Con cháu vua Đa-vít,
32 xin Chúa thương-xót chúng tôi! ³² Đức Chúa Jêsus
dừng lại, gọi hai người mù đến, mà phán rằng: Các

người muốn ta làm chi cho? ³³ Họ thưa rằng: Lạy 33
 Chúa, xin cho mắt chúng tôi được mở ra! ³⁴ Đức 34
 Chúa Jêsus động lòng thương-xót, bèn rờ đến mắt họ;
 tức thì hai người thấy được và đi theo ngài.

ĐOẠN THỨ HAI MƯƠI MỐT

Chúa Jêsus vào thành Giê-ru-sa-lem

¹ Vừa khi Đức Chúa Jêsus cùng môn-đồ gần đến 1
 thành Giê-ru-sa-lem, và đã tới thành Bê-pha-giê, bên
 núi Ô-li-ve rồi, thì ngài sai hai môn-đồ, mà phán
 rằng: ² Hãy đi đến làng ở trước mặt các người, tức 2
 thì sẽ gặp một con lừa cái bị cột, với một con lừa con;
 hãy mở ra và dắt đến cho ta. ³ Nếu có ai nói chi 3
 với các người, hãy trả lời rằng: Chúa cần dùng hai
 con lừa đó; thì họ liền để cho lừa đi. ⁴ Vả, điều ấy 4
 xảy ra, ngõ cho lời này của đấng tiên-tri được ứng-
 nghiệm: ⁵ «Hãy nói với con gái thành Si-ôn rằng: 5
 Này, vua người đến cùng người, nhu-mì, cỡi lừa và
 lừa con, là con của lừa cái mang ách.»

⁶ Hai môn-đồ bèn đi, và làm y theo lời Đức Chúa 6
 Jêsus đã dạy. ⁷ Hai người dắt lừa cái và lừa con, 7
 trải áo mình trên lưng lừa, và nâng ngài cỡi lên.
⁸ Phần nhiều trong đám dân đông cỡi áo mình ra lót 8
 đường; kẻ khác chặt nhánh cây mà rải ra giữa đường.
⁹ Đoàn dân đi trước và theo sau đều kêu lên rằng: 9
 Hô-sa-na cho con cháu vua Đa-vít! Đáng khen-ngợi
 cho Đấng nhơn danh Chúa mà đến! Hô-sa-na ở trên
 nơi tối-cao!

¹⁰ Khi ngài vừa vào thành Giê-ru-sa-lem, thì cả 10
 thành đều xôn-xao, nói rằng: Người này là ai?
¹¹ Chúng trả lời rằng: Ấy là Đấng tiên-tri Jêsus ở thành 11
 Na-sa-rét, tại xứ Ga-li-lê.

Chúa Jêsus đuổi kẻ buôn-bán trong đền thờ ra

— Cây vả khô

- 12 ¹² Đức Chúa Jêsus vào đền thờ Đức Chúa Trời,
đuổi hết mọi người buôn-bán ở trong đó; đồ bán của
13 người đổi bạc, và ghế của người bán bồ-câu. ¹³ Ngài
phán với họ rằng: Có lời chép: «Nhà ta sẽ gọi
là nhà cầu-nguyện.» Nhưng mà các người lại
14 làm cho nhà ấy thành ra ổ trộm-cướp. ¹⁴ Bấy giờ,
những kẻ mù và què đến cùng ngài trong đền thờ, thì
15 ngài chữa cho họ được lành. ¹⁵ Nhưng các thầy
tế-lễ cả và các thầy thông-giáo thấy sự lạ ngài đã
làm, và nghe con trẻ kêu-la trong đền thờ rằng: «Hô-
sa-na cho con cháu vua Đa-vít!» thì họ lấy làm giận,
16 và nói với ngài rằng: ¹⁶ Thầy có nghe đều những đứa
trẻ này nói không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Có.
VẬY CHỚ CÁC NGƯỜI CHƯA HỀ ĐỌC LỜI NÀY: «Chúa đã
được ngợi-khen do miệng con trẻ và con đương bú,»
17 hay sao? ¹⁷ Đoạn, ngài bỏ họ, đi ra khỏi thành mà
đến làng Bê-ta-ni, và nghỉ đêm ở đó.
- 18 ¹⁸ Sáng mai, khi trở lại thành thì ngài đói. ¹⁹ Thấy
19 một cây vả ở bên đường, ngài bèn lại gần, song chỉ
thấy những lá mà thôi, thì ngài phán với cây vả
rằng: Mày chẳng khi nào sanh ra trái nữa! Cây vả
20 tức thì khô đi. ²⁰ Môn-đồ thấy đều đó, lấy làm kỳ,
nói rằng: Cớ sao trong dầy-phút mà cây vả liền khô
21 đi vậy? ²¹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta nói thật
cùng các người, vì bằng các người có đức tin, và
không nghi-ngờ chi hết, thì chẳng những các người
làm được đều đã làm cho cây vả mà thôi, lại khi các
người biểu hồn núi này rằng: Hãy cất mình lên và
22 quăng xuống biển, đều đó cũng sẽ làm được. ²² Trong
khi cầu-nguyện, các người lấy đức tin xin việc gì bất-
kỳ, thấy đều được cả.

Vấn-đề về quyền-phép

²³ Đức Chúa Jêsus vào đền thờ rồi, đương giảng đạo, 23
có các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão trong dân đến
mà hỏi rằng: Bởi quyền-phép nào mà thầy làm những
sự này, và ai đã cho thầy quyền-phép ấy? ²⁴ Đức 24
Chúa Jêsus đáp rằng: Ta cũng sẽ hỏi các ngươi một
đều; nếu trả lời được, thì ta cũng sẽ nói cho các
ngươi bởi quyền-phép nào mà ta đã làm những việc
đó. ²⁵ Phép báp-têm của Giăng bởi đâu? Bởi trên 25
trời hay là bởi người ta? Vả, họ bàn riêng với nhau
như vậy: Nếu chúng ta đáp rằng: Bởi trên trời, thì
ngươi sẽ nói với ta rằng: Vậy sao không tin lời
ngươi ấy? ²⁶ Còn nếu đáp rằng: Bởi người ta, thì ta 26
sợ thiên-hạ, vì thiên-hạ đều cho Giăng là đáng-tiên-trì.
²⁷ Vậy, họ đáp cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Chúng tôi 27
không biết. Ngài liền phán với họ rằng: Ta cũng
không bảo cho các ngươi bởi quyền-phép nào mà ta
làm những điều này.

Lời ví-dụ về hai người con trai

²⁸ Các ngươi nghĩ điều này làm sao? Một người 28
kia có hai đứa con trai; nói cùng đứa thứ nhứt, mà
rằng: Con ơi, bữa nay con hãy ra làm vườn nho
cha. ²⁹ Đứa ấy thưa rằng: Tôi đi; nhưng rồi không 29
đi. ³⁰ Người cha đi đến đứa thứ hai, cũng bảo như 30
vậy. Đứa này thưa rằng: Tôi không muốn đi!
Nhưng sau ăn-năn, rồi đi. ³¹ Trong hai con trai đó, 31
đứa nào làm theo ý muốn của cha? Họ đáp rằng:
Đứa thứ hai. Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng:
Ta nói thật cùng các ngươi: những kẻ thâu thuế và
phường kị-nữ sẽ được vào nước Đức Chúa Trời trước
các ngươi. ³² Vì Giăng đã do nghĩa-lộ đến cùng các 32
ngươi, nhưng các ngươi không tin, còn những kẻ thâu
thuế và phường kị-nữ đã tin người; và các ngươi, khi đã
thấy điều ấy rồi, cũng không ăn-năn liền ngỗ tin người.

Lời ví-dụ về kẻ làm vườn nho

- 33 ³³ Hãy nghe lời ví-dụ khác. Có người chủ nhà
kia, trồng một vườn nho, rào xung-quanh, ở trong
đào một cái hầm ép rượu, và cất một cái chòi trồng;
rồi cho những kẻ làm vườn mướn, và đi qua xứ
34 khác. ³⁴ Đến mùa hái trái, người chủ sai gia-đình
35 đến cùng bọn làm vườn, đặng thâu hoa-lợi. ³⁵ Bọn
làm vườn bắt các gia-đình, đánh người này, giết
36 người kia, và ném đá người nọ. ³⁶ Người chủ lại
sai gia-đình khác đông hơn khi trước; thì họ cũng
37 đối-đãi một cách. ³⁷ Sau hết, người chủ sai chính
con trai mình đến cùng họ, vì nói rằng: Họ sẽ kinh-
38 trọng con ta. ³⁸ Nhưng khi bọn làm vườn thấy con
đó, thì nói với nhau rằng: Người này là kẻ kế-tự đây;
hè! hãy giết nó đi, và chiếm lấy phần gia-tài nó.
39 ³⁹ Họ bèn bắt con ấy, đuổi ra khỏi vườn nho, và giết
40 đi. ⁴⁰ Vậy, khi người chủ vườn nho đến, thì sẽ xử với
41 bọn làm vườn ấy thế nào? ⁴¹ Chúng trả lời rằng:
Người chủ sẽ tru-diệt đồ hung-ác mà cho bọn làm
vườn nho khác mướn vườn ấy, là kẻ sẽ nộp hoa-lợi
42 lúc đến mùa. ⁴² Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng:
Kinh-Thánh có chép: « Hòn đá đã bị người xây nhà
bỏ ra, trở nên đá đầu góc nhà; ấy là việc Đức Chúa
làm nên, và là một phép lạ trước mặt chúng ta. »
43 Câu ấy, các người há chưa đọc đến sao? ⁴³ Bởi vậy
ta phán cùng các người, nước Đức Chúa Trời sẽ
đoạt khỏi các người, và cho một dân khác là dân sẽ
44 có kết-quả của nước đó. ⁴⁴ Kẻ nào rơi trên hòn đá
ấy sẽ bị giập-nát, còn kẻ nào bị đá ấy rớt nhằm thì
sẽ tan-lành.
45 ⁴⁵ Các thầy tế-lễ cả và người Pha-rê-si nghe những
46 lời ví-dụ đó, thì biết ngài nói về mình. ⁴⁶ Họ bèn
tìm cách để bắt ngài; song le sợ thiên-hạ, vì thiên-hạ
tôn ngài là đấng tiên-tri,

ĐOẠN THỨ HAI MƯƠI HAI

Ví-dụ về tiệc thành-hôn

- ¹ Đức Chúa Jêsus lại phán ví-dụ với chúng nữa, 1
 rằng: ² Nước thiên-đàng giống như một vua kia làm 2
 tiệc thành-hôn cho con mình. ³ Vua sai gia-thần đi 3
 nhắc những người đã được mời, đến dự tiệc; nhưng
 họ không chịu đến. ⁴ Vua lại sai gia-thần khác mà 4
 dặn rằng: Hãy nói với người được mời như vậy:
 Này, ta đã sửa-soạn tiệc rồi; bò và thú béo đã giết
 xong, mọi việc đã sẵn cả, hãy đến mà dự tiệc thành-
 hôn. ⁵ Nhưng họ không đếm-xỉa đến, cứ việc đi 5
 đường mình; kẻ này đi ra ruộng, kẻ kia đi buôn-bán;
⁶ còn những kẻ khác bắt gia-thần của vua, mắng- 6
 chửi và giết đi. ⁷ Vua nổi giận, bèn sai quân-lính 7
 diệt những kẻ sát-nhân đó, và đốt phá thành của họ
 đi. ⁸ Đoạn, vua phán cùng gia-thần mình rằng: Tiệc 8
 thành-hôn đã dọn xong rồi; những người được mời
 không xứng dự tiệc đó. ⁹ Vậy, các ngươi hãy đi khắp 9
 mấy ngã tư, hễ gặp người nào thì mời cả đến dự tiệc.
¹⁰ Gia-thần đi khắp các đường, chiêu-tập hết thấy 10
 những người họ gặp, bất-luận dữ lành, đến nổi trong
 tiệc đầy cả tân-khách.
¹¹ Vua vào xem khách dự-tiệc, chợt thấy một người 11
 không mặc áo lễ, ¹² thì phán cùng người rằng: Hỡi 12
 bạn, sao ngươi vào đây mà không mặc áo lễ? Người
 đó làm thinh. ¹³ Vua bèn truyền cho gia-thần rằng: 13
 Hãy trói tay chôn nó lại, và quăng ra ngoài nơi u-âm,
 là nơi sẽ có khóc-lóc và nghiền răng. ¹⁴ Bởi vì có 14
 nhiều kẻ được gọi, mà ít người được chọn.

Đức Chúa Trời và Sê-sa (a)

- ¹⁵ Người Pha-rê-si bèn đi, bàn-luận với nhau, ngỗ 15
 kiểm cách bắt lỗi Đức Chúa Jêsus về lời nói.

(a) Người Rô-ma gọi vua mình là Sê-sa.

- 16 ¹⁶ Họ sai đồ-dệ mình với đảng vua Hê-rốt đến thưa cùng ngài rằng: Lạy thầy, chúng tôi biết thầy là thật, và theo cách thật mà dạy đạo của Đức Chúa Trời, không tư-vị ai; vì thầy không xem ngoại-mạo của người ta. ¹⁷ Vậy, xin thầy nói cho chúng tôi, thầy nghĩ thế nào: có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không?
- 18 ¹⁸ Đức Chúa Jêsus biết ý xấu của họ, bèn đáp rằng: ¹⁹ Ở kẻ giả-hình, sao các người thử ta? ¹⁹ Hãy đưa cho ta xem đồng bạc nộp thuế. Họ đưa cho ngài một đờ-ni-ê. ²⁰ Ngài bèn phán rằng: Hình và hiệu này thuộc về ai? ²¹ Họ trả lời rằng: Về Sê-sa. Ngài bèn phán rằng: Vậy, hãy trả cho Sê-sa vật gì của Sê-sa; và trả cho Đức Chúa Trời vật gì của Đức Chúa Trời.
- 22 ²² Họ nghe lời ấy, đều sợ-ngạc, liền bỏ ngài mà đi.

Sự sống lại

- 23 ²³ Trong ngày đó, có người Sa-đu-si, là kẻ nói rằng không có sự sống lại, đến gần ngài mà hỏi rằng:
- 24 ²⁴ Thưa thầy, Môi-se có nói: « Nếu người nào chết mà không có con, thì em sẽ lấy vợ anh ngõ nối dòng cho anh. » ²⁵ Vậy, trong chúng tôi có bảy anh em. Người anh lấy vợ và chết đi, nhưng vì chưa có con nên để vợ lại cho em. ²⁶ Người thứ hai, thứ ba, cho đến thứ bảy cũng như vậy. ²⁷ Rốt lại, người đờn bà cũng chết. ²⁸ Vậy, lúc sống lại, đờn bà đó sẽ làm vợ ai trong bảy người? ²⁹ Vì chúng cả thấy đều đã lấy người làm vợ. Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các người lầm, vì không hiểu Kinh-Thánh, và cũng không hiểu quyền-phép Đức Chúa Trời thế nào. ³⁰ Vì đến khi sống lại, người ta không cưới vợ, cũng không lấy chồng, sẽ ở như thiên-sứ trên trời vậy. ³¹ Các người há không đọc lời Đức Chúa Trời phán về sự sống lại của kẻ chết rằng: ³² « Ta là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, Đức Chúa Trời của Gia-cốp, » hay sao? Đức Chúa Trời không phải

là Chúa của kẻ chết, nhưng của kẻ sống. ³³ Chúng 33
nghe lời ấy, thì lấy làm lạ về sự giáo-huấn của ngài.

Tóm-tắt về các điều răn

³⁴ Người Pha-rê-si nghe nói Đức Chúa Jêsus đã làm 34
cho bọn Sa-đu-si cứng miệng, thì nhóm-hiệp nhau
lại. ³⁵ Có một thầy dạy luật trong bọn họ hỏi câu nầy 35
để thử ngài: ³⁶ Thừa thầy, trong luật-pháp điều răn 36
gì là lớn hơn hết? ³⁷ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: 37
«Người hãy tận tâm, tận tánh, tận ý mà yêu-mến
Chúa, là Đức Chúa Trời người.» ³⁸ Ấy là điều răn 38
thứ nhất và lớn hơn hết. ³⁹ Còn điều răn thứ hai đây, 39
cũng như vậy: «Người hãy yêu-thương kẻ lân-cận
như mình.» ⁴⁰ Hết thầy luật-pháp và lời tiên-tri đều 40
bởi hai điều răn đó mà ra.

Đấng Christ Con cháu vua Đa-vít

⁴¹ Khi người Pha-rê-si tụ-tập nhau, thì Đức Chúa 41
Jêsus hỏi họ rằng: ⁴² Về Đấng Christ, các người nghĩ 42
thế nào? Ngài là con cháu ai? Họ đáp rằng: Con
cháu vua Đa-vít. ⁴³ Ngài phán rằng: Vậy, vì có nào 43
vua Đa-vít được Đức Thánh-Linh cảm-động, gọi Đấng
Christ là Chúa, mà rằng: ⁴⁴ «Chúa phán cùng Chúa 44
tôi: Hãy ngồi bên hữu ta, cho đến khi nào ta để kẻ
thù-nghịch người làm ghế dưới chơn người?» ⁴⁵ Vậy, 45
nếu vua Đa-vít xưng ngài là Chúa, thì ngài làm con
cháu vua ấy là thế nào? ⁴⁶ Không ai thừa lại được 46
một lời, và từ đó trở đi, chẳng ai dám hỏi ngài nữa.

ĐOẠN THỨ HAI MƯƠI BA

Chúa Jêsus trách người Pha-rê-si

¹ Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng dân-chúng và 1
môn-dồ ngài rằng: ² Các thầy thông-giáo và người 2
Pha-rê-si đều ngồi trên ngai của Môi-se. ³ Vậy, hãy 3

- giữ và làm theo mọi điều mà họ đã bảo các người; nhưng đừng bắt-chước việc làm của họ, vì họ nói mà
4 không làm. ⁴ Bọn ấy buộc những gánh nặng khó chịu, để trên vai người ta, còn mình thì không muốn
5 động ngón tay vào. ⁵ Họ làm việc gì cũng cố để cho người ta thấy: mang cái thẻ bài da cho rộng, xủ cái
6 tua áo cho dài; ⁶ ưa ngồi đầu trong đám tiệc; chiếm
7 ngôi cao trong nhà hội; ⁷ thích người ta chào mình giữa chợ, và ưng người ta gọi mình bằng thầy!
8 ⁸ Nhưng các người đừng chịu người ta gọi mình bằng thầy; vì các người chỉ có một Thầy, và các người
9 hết thầy đều là anh em. ⁹ Cũng đừng gọi người nào ở thế-gian là cha mình; vì các người chỉ có một Cha,
10 là Đấng ở trên trời. ¹⁰ Cũng đừng chịu ai gọi mình là chủ; vì các người chỉ có một Chủ, là Đấng Christ.
11 ¹¹ Ai lớn hơn hết trong các người, thì sẽ bị làm đầy-tớ
12 các người. ¹² Kẻ nào tự-tôn thì sẽ bị hạ xuống, còn kẻ nào tự-hạ thì sẽ được tôn lên.
13 ¹³ Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-rê-si, là kẻ giả-hình! Vì các người đóng cửa nước thiên-dàng trước mặt người ta; các người không
vào đó bao giờ, mà có ai muốn vào, thì lại ngăn-trở.
14 ¹⁴ Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-rê-si, là kẻ giả-hình! Vì các người làm bộ đọc lời cầu-nguyện cho dài, mà ăn hết gia-tài của đờn bà góa; vì cớ đó, các người sẽ bị đoán-phạt nặng hơn.
15 ¹⁵ Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-rê-si, là kẻ giả-hình! Vì các người đi khắp dưới nước trên bộ để khuyển một người vào đạo mình; và khi đã khuyển được rồi, thì các người làm cho họ trở nên người địa-ngục gấp hai các người.
16 ¹⁶ Khốn cho các người, là kẻ mù dẫn đường kia! các người nói rằng: Người nào chỉ đèn thờ mà thề thì không can chi; song chỉ vàng của đèn thờ mà thề
17 thì phải mắc lời thề ấy. ¹⁷ Hỡi kẻ đại và mù kia!

Vàng hay là đèn thờ làm cho vàng nên thánh, cái nào trọng hơn? ¹⁸ Lại các người nói rằng: Người nào chỉ bàn thờ mà thờ, thì không can chi; song chỉ của lễ trên bàn thờ mà thờ, thì phải mắc lời thờ ấy. ¹⁹ Hỡi kẻ mù kia! Của lễ hay là bàn thờ làm cho của lễ nên thánh, cái nào trọng hơn? ²⁰ Vậy thì người nào chỉ bàn thờ mà thờ, là chỉ bàn thờ và cả của lễ trên bàn thờ mà thờ; ²¹ người nào chỉ đèn thờ mà thờ, là chỉ đèn thờ và Đấng ngự nơi đèn thờ mà thờ; ²² còn ai chỉ trời mà thờ, thì đã chỉ cái ngôi của Đức Chúa Trời là Đấng ngự trên ngôi mà thờ vậy.

²³ Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-rê-si, là kẻ giả-hình! Vì các người nộp một phần mười bạc-hà, hồi-hương, và rau cần, mà bỏ đều hệ-trọng hơn hết trong luật-pháp, là sự công-bình, thương-xót và trung-tín; đó là những điều các người phải làm, mà cũng không nên bỏ sót những điều kia. ²⁴ Hỡi kẻ mù dẫn đường! Các người lọc con ruồi nhỏ mà nuốt trọng con lạc-đà.

²⁵ Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-rê-si, là kẻ giả-hình! vì các người rửa bề ngoài chén và mâm, nhưng ở trong thì đầy-dẫy đều ăn cướp cùng sự quá-độ. ²⁶ Hỡi người Pha-rê-si mù kia, trước hết phải lau bề trong chén và mâm, hầu cho bề ngoài cũng được sạch-sẽ.

²⁷ Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-rê-si, là kẻ giả-hình! vì các người giống như mồ-mả tô trắng bề ngoài cho đẹp, mà bề trong thì đầy xương người chết và mọi thứ dơ-dáy. ²⁸ Các người cũng vậy, ngoại-diện ra đáng công-bình, nhưng kỳ-trung thì chan-chứa sự giả-hình và tội-lỗi.

²⁹ Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-rê-si, là kẻ giả-hình! vì các người xây đắp mồ-mả của đấng tiên-tri, trang-sức mồ-mả của người công-bình, ³⁰ và nói rằng: Nếu chúng ta ở đồng-thời

với tổ-phụ, thì không hùa theo người mà làm đổ máu
 31 các đấng tiên-tri vậy. ³¹ Ấy đó, các người tự-chứng
 cho mình rằng thật là con cháu những người giết các
 32 đấng tiên-tri. ³² Vậy thì hãy làm cho đầy-dẫy cái
 33 lượng của tổ-phụ các người! ³³ Hỡi loài rắn, dòng-
 dõi rắn lục kia! thế nào mà tránh khỏi sự đoán-
 phạt nơi địa-ngục được?

34 ³⁴ Bởi đó, ta sai những đấng tiên-tri, kẻ hiền-triết,
 và thầy thông-giáo đến cùng các người; trong những
 người ấy, kẻ thì các người sẽ giết và đóng đinh trên
 cây thập-tự, kẻ thì các người sẽ đánh-dập trong nhà
 hội mình, và các người sẽ đuổi bắt họ từ thành này
 35 qua thành kia, ³⁵ hầu cho hết thấy máu vô-tội bị tràn
 ra trên mặt đất, đổ về các người, từ máu A-bel là
 người công-bình cho đến máu Sa-cha-ri là con của
 Ba-ra-chi, mà các người đã giết ở giữa khoảng đền
 36 thờ và bàn thờ. ³⁶ Ta nói thật cùng các người, mọi
 điều đó sẽ xảy đến cho dòng-dõi này.

37 ³⁷ Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, người giết các
 đấng tiên-tri và ném đá những kẻ chịu sai đến cùng
 người, đòi phen ta muốn chiêu-tập các con người như
 gà mái kia tức con mình lại ấp trong cánh, mà các
 38 người chẳng khứng! ³⁸ Này, nhà các người sẽ bỏ
 39 hoang; ³⁹ vì ta bảo rằng: Các người sẽ không thấy
 ta nữa, cho đến lúc các người sẽ nói rằng: Phước
 cho Đấng nhơn danh Chúa mà đến!

ĐOẠN THỨ HAI MƯƠI BỐN

Chúa Jêsus dự-ngôn về sự tàn-phá thành

Giê-ru-sa-lem, cùng sự Chúa tái-lâm

1 ¹ Khi Đức Chúa Jêsus ra khỏi đền thờ, đương đi,
 thì môn-đồ đến gần để chỉ cho ngài xem các điện-tạm
 2 trong đền thờ. ² Ngài phán rằng: Các người có thấy

mọi đều đó chẳng? Ta nói thật cùng các ngươi, đây sẽ không còn một hòn đá nào chồng trên một hòn khác mà không bị đổ xuống.

³ Ngài đương ngồi trên núi Ô-li-ve, môn-đồ tới hỏi riêng cùng ngài rằng: Xin Chúa phán cho chúng tôi biết lúc nào đều đó sẽ xảy đến; và có điềm gì chỉ về kỳ tái-làm của Chúa và tận-thế? ⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy giữ, kẻo có người dỗ-dành các ngươi. ⁵ Vì nhiều người sẽ mạo danh ta đến mà nói rằng: Ta là Đấng Christ; và sẽ dỗ-dành nhiều người. ⁶ Các ngươi sẽ nghe nói về giặc và tiếng đồn về giặc; hãy giữ mình, đừng sợ, vì những sự ấy phải đến; song chưa cuối-cùng đâu. ⁷ Dân này sẽ đánh nhau với dân kia, nước này sẽ đánh nhau với nước khác, nhiều chỗ sẽ có cơ-cản và động đất. ⁸ Song mọi đều đó chỉ là đầu sự tai-hại mà thôi. ⁹ Lúc ấy, người ta sẽ nộp các ngươi trong sự hoạn-nạn và giết đi; các ngươi vì danh ta sẽ bị mọi nước ghen-ghét. ¹⁰ Vậy, nhiều kẻ sẽ sa vào chước cám-dỗ, phản-ngịch nhau, và ghen-ghét nhau. ¹¹ Nhiều liên-tri giả sẽ nổi lên mà dỗ-dành lắm kẻ. ¹² Và vì có tội-ác sẽ gia-tăng, thì ái-tình của nhiều người sẽ nguội lặn. ¹³ Nhưng kẻ nào bền chí cho đến cuối-cùng, thì sẽ được cứu-vớt. ¹⁴ Tin-Lành này về nước Đức Chúa Trời sẽ giảng ra trong khắp thế-giới, để làm chứng cho muôn dân. Buổi đó, cuối-cùng sẽ đến.

¹⁵ Khi các ngươi sẽ thấy sự góm-ghiếc tàn-nát trong chỗ thánh, mà đấng tiên-tri Đa-ni-el đã nói, (ai đọc thì phải chú-ý!), — ¹⁶ thì ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi; ¹⁷ ai ở trên mái nhà, đừng xuống chuyền cửa-cải trong nhà; ¹⁸ và ai ở ngoài ruộng, đừng trở về lấy áo mình. ¹⁹ Đang lúc đó, khốn-khó thay cho đờn bà có mang và đờn bà cho con bú! ²⁰ Hãy cầu-nguyện cho các ngươi khỏi trốn-tránh nhằm lúc mùa đông hay là ngày Sa-bát: ²¹ vì lúc ấy

sẽ có hoạn-nạn lớn, đến nỗi từ khi sáng-thế đến bây giờ chưa từng có như vậy, mà sau này cũng không hề có nữa. ²² Nếu những ngày ấy không giảm-bớt, thì chẳng có một người nào được cứu-vớt; song vì có những người được chọn, thì các ngày ấy sẽ giảm-bớt.

²³ Khi ấy nếu có ai nói với các người rằng: Kia, Đấng Christ ở đây, hay là: ở đó, thì đừng tin. ²⁴ Vì nhiều christ giả và tiên-tri giả sẽ dấy lên, bày ra những dấu lớn, phép lạ, cho đến nỗi nếu có thể dỗ-dành những người được chọn, thì cũng dỗ-dành. ²⁵ Nay, ta đã dự-cáo cho các người biết. ²⁶ Vì bằng có người nói với các người rằng: Nay, ngài ở trong đồng vắng, thì đừng đi đến; nay, ngài ở trong nhà, thì đừng tin. ²⁷ Vì như chớp phát ra từ phương đông, nháng đến phương tây, thì sự giảng-lâm của Con người sẽ đồng một thể.

²⁸ Nơi nào có xác chết, những chim ó nhóm-hiệp tại đó.

²⁹ Liền theo sau sự tai-nạn của mấy ngày đó, mặt trời sẽ u-ám, mặt trăng không sáng, các ngôi sao ở trên trời sa xuống, và thế-lực của các tầng trời rung-động. ³⁰ Khi ấy, diêm Con người sẽ phát-liện ở trên trời, mọi tộc-loại dưới đất sẽ đấm ngực và thấy Con người lấy đại-quyền đại-vinh ngự trên mây mà xuống. ³¹ Ngài sẽ sai thiên-sứ mình dùng tiếng kèn rất lớn, chiêu-tập những kẻ đã được lựa-chọn của ngài ở khắp bốn phương, từ cuối phương trời này cho đến tận phương kia.

³² Bây giờ hãy nghe lời ví-dụ mượn về cây vả: Vừa lúc nhành non, lá mới đâm, thì các người biết mùa hạ gần tới. ³³ Cũng vậy, khi các người thấy mọi điều ấy, thì hãy biết rằng Con người gần đến, ngai đương ở trước cửa. ³⁴ Ta nói thật cùng các người đời này chẳng qua trước khi mọi điều kia chưa xảy

đến. ³⁵Trời đất sẽ qua, nhưng lời ta nói chẳng bao giờ qua đi. 35

³⁶Về ngày và giờ đó, chẳng có ai biết chi cả, thiên-sứ trên trời hay là Đức Con cũng vậy, song chỉ một mình Cha biết mà thôi. ³⁷Việc đã xảy ra trong đời Nô-ê thể nào, thì đồng một thể sẽ xảy ra trong khi Con người giáng-lâm vậy. ³⁸Vì những ngày trước hồng-thủy, người ta ăn, uống, cưới, gả nhau như thường cho đến ngày Nô-ê vào tàu; ³⁹và không ai ngờ chi hết cho đến khi hồng-thủy tới mà đưa đem đi hết cả; Con người giáng-lâm cũng như vậy. ⁴⁰Lúc ấy, sẽ có hai người nam ở trong một đồng ruộng, một người được đem đi, còn một người bị để lại; ⁴¹và có hai người nữ đương xay cối, một người được đem đi, còn một người bị để lại. ⁴²Vậy hãy tỉnh-thức, vì các người không biết ngày nào Chúa sẽ đến. 40 41 42

⁴³Nhưng hãy biết rõ rằng, nếu người chủ nhà đã biết canh nào kẻ trộm sẽ đến, thì người tỉnh-thức, không để cho đào ngạch nhà mình. ⁴⁴Vậy thì các người cũng hãy chực cho sẵn, vì trong giờ các người không ngờ thì Con người sẽ đến. ⁴⁵Vậy, ai là đầy-tớ trung-tin và khôn-ngoan, mà người chủ đặt cai-trị gia-nhân, đặng cho thực-vật đúng giờ? ⁴⁶Phước cho đầy-tớ đó, khi chủ đến thấy làm việc như vậy! ⁴⁷Ta nói thật cùng các người, người chủ sẽ đặt kẻ ấy quản-lý cả gia-tài mình. ⁴⁸Nếu, trái lại, là một đầy-tớ xấu, nghĩ thầm rằng: Chủ tôi đến chậm, ⁴⁹và cứ việc đánh kẻ đồng-bạn mình, cùng ăn uống với phường say rượu, ⁵⁰thì chủ người sẽ đến trong ngày người không ngờ và giờ người không biết. ⁵¹Chủ sẽ đánh xé xương và định phần người cũng đồng như kẻ giả-hình: ở đó là nơi sẽ có khóc-lóc và nghiêng ăng. 43 44 45 46 47 48 49 50 51

ĐOẠN THỨ HAI MƯƠI LĂM

Lời ví-dụ về mười người nữ đồng-trình

- 1 ¹ Khi ấy, nước thiên-đàng sẽ giống như mười
 người nữ đồng-trình kia cầm đèn đi rước người tân-
 2 lang. ² Trong các nàng đó, có năm người dại và
 3 năm người khôn. ³ Người dại khi cầm đèn đi thì
 4 không đem dầu theo cùng mình. ⁴ Song người khôn
 khi cầm đèn đi thì đem dầu theo trong bình mình.
 5 ⁵ Vì tân-lang đến trễ, nên các nàng đều buồn ngủ gục
 6 hết. ⁶ Đến khuya, có tiếng kêu rằng: Kia tân-lang
 7 đến, hãy đi ra rước người! ⁷ Các nữ đồng-trình bèn
 8 thức dậy, sửa-soạn đèn mình. ⁸ Các người dại nói
 với các người khôn rằng: Xin bớt dầu của các chị
 9 cho chúng tôi, vì đèn của chúng tôi gần tắt. ⁹ Nhưng
 người khôn trả lời rằng: Không, e chẳng đủ cho
 10 chúng tôi và các chị; thà các chị hãy đi đến người
 11 bán dầu mà mua. ¹⁰ Trong khi họ đương đi mua,
 thì tân-lang đến; kẻ nào chực sẵn, thì đi với người
 12 cùng vào tiệc cưới, đoạn, cửa đóng lại. ¹¹ Chập
 lâu, những người nữ đồng-trình khác cùng đến và xin
 rằng: Hỡi chúa, hỡi chúa, xin mở cửa cho chúng tôi!
 13 ¹² Nhưng người đáp rằng: Ta nói thật với các ngươi,
 ta không biết các ngươi đâu. ¹³ Vậy, hãy tỉnh-thức,
 vì các ngươi không biết ngày, cũng không biết giờ.

Lời ví-dụ về chủ giao tiền cho đầy-tớ

- 14 ¹⁴ Vả, nước thiên-đàng sẽ giống như một người
 kia, khi đi đường xa, gọi các đầy-tớ mà giao của-cải
 15 mình. ¹⁵ Chủ đó cho người này năm ta-lâng, người
 kia hai, người khác một, tùy theo tài mỗi người;

xong, chủ lên đường. ¹⁶ Túc thì, người được năm 16
ta-lâng đi làm lợi ra được năm ta-lâng khác. ¹⁷ Người 17
được hai ta-lâng cũng vậy, làm lợi ra được hai ta-
lâng nữa. ¹⁸ Song người được một thì đi đào một 18
lỗ dưới đất mà chôn tiền của chủ.

¹⁹ Cách lâu ngày, chủ của những đầy-tớ ấy trở về 19
khiến họ tỉnh sồ. ²⁰ Người được năm ta-lâng bèn 20
đến, đem năm ta-lâng khác nữa, và thưa rằng: Lạy
chúa, chúa đã cho tôi năm ta-lâng; đây này, tôi làm
lợi ra được năm ta-lâng nữa. ²¹ Chủ nói với người 21
rằng: Hỡi đầy-tớ lương-thiện và trung-thành, được
lắm! người đã trung-thành trong việc nhỏ, ta sẽ phú
cho người nhiều; hãy đến đồng hưởng sự khoái-lạc
của chủ người. ²² Người được hai ta-lâng cũng đến. 22
mà thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi hai ta-
lâng; đây này, tôi đã làm lợi ra được hai ta-lâng nữa.
²³ Chủ đáp rằng: Hỡi đầy-tớ lương-thiện và trung- 23
thành; được lắm! người đã trung-thành trong việc
nhỏ, ta sẽ phú cho người nhiều; hãy đến đồng hưởng
sự khoái-lạc của chủ người. ²⁴ Người chỉ được một 24
ta-lâng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, tôi biết
chúa là một người nhân-tâm, gặt trong chỗ chúa
không gieo, lượm-lặt trong chỗ chúa không rải ra;
²⁵ nên tôi sợ mà đi giấu ta-lâng của chúa ở dưới đất; 25
đây này, vật của chúa xin trả cho chúa. ²⁶ Chủ đáp 26
rằng: Hỡi đầy-tớ dữ và biếng-nhác kia, người biết
ta gặt trong chỗ ta không gieo, và lượm-lặt trong chỗ
ta không rải ra! ²⁷ Thôi thì người phải đưa bạc của 27
ta lại cho người buôn-bán bạc, rồi khi ta trở về, sẽ
lấy vốn và lời. ²⁸ Vậy, các người hãy lấy ta-lâng của 28
người này mà cho kẻ có mười ta-lâng. ²⁹ Vì sẽ cho 29
thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ phú-túc; nhưng kẻ nào
không có, thì cũng cất luôn đều họ đã có nữa. ³⁰ Còn 30
tên đầy-tớ vô-dụng đó, hãy quăng nó ra ngoài chỗ
u-âm, đó là nơi sẽ có khóc-lóc và nghiêng rãng.

Sự thăm-phán sau cùng

- 31 ³¹ Khi Con người ngự trong sự vinh-quang mình
mà đến với các thiên-sứ thánh, thì ngài sẽ ngồi trên
32 ngai vinh-hiến của ngài. ³² Muốn dân nhóm-hiệp
trước mặt ngài, rồi ngài sẽ chia người này với người
khác ra, như kẻ chăn chiên chia chiên với dê ra;
33 ³³ dê chiên ở bên hữu và dê ở bên tả.
34 ³⁴ Bấy giờ, vua sẽ phán cùng những kẻ ở bên hữu
rằng: Hỡi các người được Cha ta ban phước, hãy đến
mà thừa-thọ nước thiên-đàng đã dự-bị cho các người
35 từ buổi sáng-thế. ³⁵ Vì ta đói, các người đã cho ta
ăn; ta khát, các người đã cho ta uống; ta là khách
36 lạ, các người tiếp rước ta; ³⁶ ta lỏa-lồ, các người mặc
cho ta: ta đau, các người thăm ta: ta bị tù, các người
37 viếng ta. ³⁷ Lúc ấy, người nghĩa sẽ thưa rằng: Lạy
Chúa, khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đói, mà cho
38 ăn; hoặc khát, mà cho uống? ³⁸ Lại khi nào chúng
tôi đã thấy Chúa là khách lạ mà tiếp rước; hoặc lỏa-
39 lồ mà mặc cho? ³⁹ Hay là khi nào chúng tôi đã thấy
Chúa đau, hoặc bị tù, mà đi thăm-viếng Chúa?
40 ⁴⁰ Vua sẽ đáp lại rằng: Ta nói thật với các người,
hễ các người đã làm việc đó cho một người trong
những người rất hèn-mọn này của anh em ta, ấy là
đã làm cho chính mình ta vậy.
41 ⁴¹ Kế đó, ngài sẽ phán cùng những người ở bên
tả rằng: Hỡi kẻ bị rủa, hãy lui ra khỏi ta; đi vào
lửa đời đời đã dự-bị cho ma-quỉ và những quỉ-sứ nó.
42 ⁴² Vì ta đã đói, các người không cho ăn; ta khát, các
43 người không cho uống; ⁴³ ta là khách lạ, các người
không tiếp-rước; ta lỏa-lồ, các người không mặc cho
ta; ta đau và bị tù, các người không thăm-viếng.
44 ⁴⁴ Đến phiên các người này cũng sẽ thưa lại rằng:
Lạy Chúa, khi nào chúng tôi đã thấy Chúa, hoặc đói,
hoặc khát, hoặc làm khách lạ, hoặc lỏa-lồ, hoặc đau-
45 ốm, hoặc bị tù mà không hầu việc ngài ư? ⁴⁵ Ngài

sẽ đáp lại rằng: Ta nói thật cùng các ngươi, hễ các
 ngươi không làm việc đó cho một người trong những
 người rất hèn-mọn, ấy là các ngươi cũng không làm
 cho ta nữa. ⁴⁶ Rồi kẻ này sẽ vào nơi hình-phạt đời 46
 đời, còn những người nghĩa sẽ vào nơi sự sống đời
 đời.

Sự thương-khó, chết và sống lại của

Đức Chúa Jêsus

(26 : 1 đến 28 : 20)

ĐOẠN THỨ HAI MƯƠI SÁU

Bọn thầy cả lập mưu hại Chúa Jêsus

¹ Vả, Đức Chúa Jêsus đã phán những lời ấy xong 1
 rồi, thì phán cùng môn-đồ rằng: ² Các ngươi biết 2
 rằng còn hai ngày nữa thì đến lễ Vượt-Qua, ^(a) và Con
 người sẽ bị nộp để chịu đóng đinh trên cây thập-tự.

³ Bấy giờ các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão trong 3
 dân nhóm-hiệp trong tòa thầy cả thượng-phẩm tên
 là Cai-phe; ⁴ và bàn với nhau dùng mưu-chước gì 4
 để bắt Đức Chúa Jêsus mà giết. ⁵ Song họ nói 5
 rằng: Không nên làm trong ngày lễ, e trong dân-
 chúng sanh ra đều xào-xạc chẳng.

Bữa ăn trong làng Bê-ta-ni

⁶ Khi Đức Chúa Jêsus ở làng Bê-ta-ni, tại nhà Si- 6
 môn là người phung, ⁷ có một người đờn bà cầm cái 7
 chai bằng ngọc trắng đựng dầu thơm qui-giá lắm, đến
 gần mà đổ trên đầu ngài đương khi ngồi ăn. ⁸ Môn- 8
 đồ thấy vậy, giận mà trách rằng: Sao phí của như
 vậy? ⁹ Dầu này có thể bán được nhiều tiền và lấy 9
 mà thí cho kẻ nghèo-nàn. ¹⁰ Đức Chúa Jêsus biết đều 10
 đó, bèn phán cùng môn-đồ rằng: Sao các ngươi làm
 khó cho người đờn bà đó? Người đã làm việc tốt

(a) Lễ Vượt-Qua tức là lễ Pâques.

11 cho ta; ¹¹ vì các người thường có kẻ nghèo ở cùng
12 mình, song không có ta ở cùng luôn vậy. ¹² Người
đổ dầu thơm trên mình ta là để sửa-soạn chôn xác ta
13 đó. ¹³ Ta nói thật với các người, khắp cả thế-gian, hễ
nơi nào Tin-Lành này được giảng ra, thì cũng thuật
lại việc người ấy đã làm để kỉ-niệm cho người vậy.

Giu-đa phản Đức Chúa Jêsus

14 ¹⁴ Có một người trong mười hai sứ-đồ, tên là Giu-
15 đa Ích-ca-ri-ốt, đến tìm các thầy tế-lễ cả, ¹⁵ mà nói
rằng: Các thầy bằng lòng trả cho tôi bao nhiêu dâng
tôi sẽ nộp người cho? Họ bèn trả cho nó ba chục
16 bạc. ¹⁶ Từ lúc đó, nó tìm dịp mà nộp Đức Chúa Jêsus.

Thiết-lập phép dự tiệc thánh

17 ¹⁷ Trong ngày thứ nhứt ăn bánh không men, môn-
đồ đến gần Đức Chúa Jêsus mà thưa rằng: Thầy
muốn chúng tôi dọn cho thầy ăn lễ Vượt-Qua tại đâu?
18 ¹⁸ Ngài đáp rằng: Hãy vào thành, đến nhà một người
kia, mà nói rằng: Thầy nói: Giờ ta gần đến; ta và
môn-đồ ta sẽ giữ lễ Vượt-Qua trong nhà người.
19 ¹⁹ Môn-đồ làm y như lời Đức Chúa Jêsus đã dạy mà
dọn lễ Vượt-Qua.
20 ²⁰ Đến tối, ngài ngồi ăn với mười hai sứ-đồ.
21 ²¹ Khi đương ăn, ngài phán rằng: Ta nói thật cùng
các người rằng có một người trong các người sẽ
22 phản ta. ²² Các môn-đồ lấy làm buồn-thảm lắm, và
lần-lượt hỏi ngài rằng: Lạy Chúa, có phải tôi không?
23 Ngài đáp rằng: ²³ Kẻ nào để tay vào đĩa^(a) với ta, tức
24 là kẻ sẽ nộp ta. ²⁴ Con người đi, y theo lời đã chép về
ngài. Song khốn-nạn thay cho kẻ phản Con người!
25 Thà kẻ ấy không sanh thì hơn! ²⁵ Giu-đa là kẻ phản
ngài cất tiếng hỏi rằng: Thưa Thầy, có phải tôi chăng?
Ngài phán rằng: Thật như người đã nói.

(a) Đĩa tức là đĩa ăn.

²⁶ Khi Đức Chúa Jê-sus và môn-đồ đương ăn, ngài 26
lấy bánh, tạ ơn rồi, bẻ ra đưa cho môn-đồ, mà rằng:
Hãy lấy ăn đi, nầy là thân-thể ta. ²⁷ Ngài lại lấy chén, 27
tạ ơn rồi, đưa cho môn-đồ mà rằng: Hết thấy hãy
uống đi; ²⁸ vì nầy là huyết ta, huyết của sự giao-ước 28
đã đổ ra cho nhiều người được tha tội. ²⁹ Ta phán 29
cùng các người, từ rày về sau, ta không uống trái nho
nầy nữa, cho đến ngày mà ta sẽ uống trái mới cùng
các người ở trong nước của Cha ta vậy.

Chúa Jê-sus dự-cáo cho Phê-rô

³⁰ Khi đã ca-tụng-rồi, Đức Chúa Jê-sus và môn-đồ 30
đi ra mà lên núi Ô-li-ve. ³¹ Ngài bèn phán cùng họ 31
rằng: Đêm nay các người sẽ đều vấp-phạm vì có ta,
như có chép rằng: « Ta sẽ đánh kẻ chần chiên, thì
chiên trong bầy sẽ bị tan-lạc. » ³² Song sau khi ta 32
sống lại rồi, ta sẽ đi đến xứ Ga-li-lê trước các người.
³³ Phê-rô thưa rằng: Dầu mọi người vấp-phạm vì có 33
Thầy, song tôi, chắc chẳng bao giờ vấp-phạm vậy.
³⁴ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ta nói thật với người, 34
chánh đêm nay, trước khi gà gáy, người sẽ chối ta ba
lần. ³⁵ Phê-rô thưa rằng: Dầu tôi phải chết với 35
Chúa đi nữa, tôi quyết chẳng chối Chúa đâu. Hết
thấy môn-đồ đều nói y như vậy.

Chúa Jê-sus bị bắt trong vườn Ghết-sê-ma-nê

³⁶ Rồi Đức Chúa Jê-sus cùng môn-đồ đi đến một 36
chỗ kêu là Ghết-sê-ma-nê; và ngài phán rằng: Hãy
ngồi đây đợi ta đi cầu-nguyện đằng kia. ³⁷ Đoạn, 37
ngài bèn đem Phê-rô và hai người con của Xê-bê-đê
đi với mình, thì ngài lấy làm buồn-bực và khổ-tâm
lắm. ³⁸ Ngài phán rằng: Linh-hồn ta buồn-bực chỗ 38
đến chết; vậy, hãy ở đây và tỉnh-thức với ta. ³⁹ Rồi 39
ngài bước tới một ít, sấp mặt xuống đất mà cầu-nguyện
rằng. Cha ơi! nếu có thể được, xin cho chén nầy

- lìa khỏi Con ! Song không theo ý muốn Con, mà theo
40 ý muốn Cha. ⁴⁰ Kể đó, ngài trở lại với môn-đồ, thấy
đang ngủ, thì ngài phán cùng Phê-rô rằng : Thế thì
các người không tỉnh-thức với ta trong một giờ được !
41 ⁴¹ Hãy thức canh và cầu-nguyện, kẻo các người sa
vào chước cám-dỗ ; tâm-thần thì cố-nguyện, mà xác-
42 thịt thì bạc-nhược. ⁴² Ngài lại đi lần thứ hai, mà
cầu-nguyện rằng : Cha ơi ! nếu chén này không thể
lìa khỏi Con được, mà Con phải uống, thì xin ý Cha
43 được thành vậy. ⁴³ Ngài trở lại nữa, thì thấy môn-
44 đồ còn ngủ ; vì mắt họ đã dừ quá rồi. ⁴⁴ Đoạn, ngài
bèn bỏ mà đi cầu-nguyện lần thứ ba, và lập xin như
45 lời trước. ⁴⁵ Rồi, ngài đi đến với môn-đồ, mà phán
rằng : Bây giờ các người hãy ngủ và nghỉ-ngoi đi !
Này, giờ đã gần tới, Con người sẽ bị nộp trong tay tội-
46 nhân. ⁴⁶ Hè ! chớ dậy đi, kia kẻ phản ta đã đến kia.
47 ⁴⁷ Vả, ngài còn đương phán, xảy thấy Giu-đa là
một người trong mười hai sứ-đồ đến với một bọn
dân cầm gươm và gậy, mà các thầy tế-lễ cả và các
48 trưởng-lão trong dân đã sai đến. ⁴⁸ Đưa nộp ngài
đã ra dấu cho bọn đó rằng : Người nào mà tôi sẽ hun,
49 ấy là người đó, hãy bắt lấy. ⁴⁹ Tức thì Giu-đa đến
gần Đức Chúa Jê-sus, mà rằng : Chào Thầy ! Rồi hun
50 ngài. ⁵⁰ Nhưng Đức Chúa Jê-sus phán cùng nó rằng :
Bạn ơi ! Vậy thì vì việc này mà người đến đây sao ?
Rồi họ tra tay bắt Đức Chúa Jê-sus.
51 ⁵¹ Và này, có một người trong những người ở với
Đức Chúa Jê-sus giơ tay rút gươm ra, đánh đầy-tờ của
thầy cả thượng-phẩm, chém đứt một cái tai của người.
52 ⁵² Đức Chúa Jê-sus bèn phán rằng : Hãy nạp gươm
vào vỏ ; vì mọi người cầm gươm thì sẽ bị chết về
53 gươm vậy. ⁵³ Người tưởng ta không có thể xin Cha
ta lập-tức cho ta hơn mười hai đạo thiên-sứ sao ?
54 ⁵⁴ Nếu vậy, thế nào cho ứng-nghiem lời Kinh-Thánh
55 đã chép rằng việc này tất phải xảy đến ? ⁵⁵ Trong

giờ ấy, Đức Chúa Jêsus phán cùng chúng rằng: Các người đem gươm và gậy đến mà bắt ta, khác nào như là tay gian-dăng. Ta thường ngày ngồi ở giữa các người, giảng-dạy ở trong đền thờ, mà các người không bắt ta. ⁵⁶ Nhưng mọi điều ấy phải xảy đến, hầu cho những lời các đấng tiên-tri đã chép được ứng-nghiem. Khi ấy, hết thấy môn-đồ bỏ ngài mà trốn đi. 56

Đức Chúa Jêsus ở trước mặt Cai-phe
— Phê-rô chối Chúa

⁵⁷ Những kẻ đã bắt Đức Chúa Jêsus đem ngài đến nhà Cai-phe tức thấy cả thượng-phẩm, là nơi các thầy thông-giáo và các trưởng-lão đã nhóm lại. ⁵⁸ Phê-rô theo ngài xa-xa cho đến sân của thầy cả thượng-phẩm, vào ngồi với các kẻ sai-dịch đặng coi việc ấy ra làm sao. 57 58

⁵⁹ Các thầy tế-lễ cả và cả tòa công-luận kiểm chứng đối về ngài, cho được giết ngài. ⁶⁰ Dầu có nhiều người làm chứng đối biện-diện đó, song tìm không được chứng nào cả. Sau hết, có hai người đến, ⁶¹ nói rằng: Người ấy đã nói như vậy: Ta phá đền thờ của Đức Chúa Trời, rồi dựng lại trong ba ngày được. ⁶² Thầy cả thượng-phẩm bèn đứng dậy mà nói với ngài rằng: Những người này làm chứng mà kiện người, người không đối-nại gì sao? ⁶³ Nhưng Đức Chúa Jêsus cứ làm thinh. Thầy cả thượng-phẩm lại nói với ngài rằng: Ta khiến người chỉ Đức Chúa Trời hằng sống mà thề, hãy nói cho chúng ta, người có phải là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời chăng? ⁶⁴ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời! Vả lại, ta quyết cùng các người, về sau các người sẽ thấy Con người ngồi bên hữu Đức Chúa Trời toàn-năng, và ngự trên mây từ trời mà xuống. ⁶⁵ Thầy cả thượng-phẩm bèn xé áo mình, mà nói rằng: Người đã 59 60 61 62 63 64 65

nói phạm-thượng! Chúng ta còn cần gì chứng-tá nữa sao? Kia, các người vừa nghe lời phạm-thượng
 66 người đó, ⁶⁶ thì nghĩ làm sao? Chúng trả lời rằng:
 67 Người đáng chết! ⁶⁷ Đoạn, họ nhử trên mặt ngài,
 68 dấm ngài, lại có kẻ vả mặt ngài, ⁶⁸ mà nói rằng: Hỡi
 Đấng Christ, hãy nói tiên-trí đi; cho chúng ta biết ai
 đánh người.

69 ⁶⁹ Phê-rô vẫn ngồi ngoài sân. Có một người nữ-
 bộc đến gần, mà nói cùng người rằng: Người cũng
 70 là kẻ ở với Jêsus, người Ga-li-lê. ⁷⁰ Song Phê-rô chối
 trước mặt chúng mà rằng: Ta không hiểu người nói
 71 chi. ⁷¹ Khi đi ra ngoài cửa, lại có một nữ-bộc khác
 thấy người, bèn nói cùng kẻ ở đó rằng: Người này
 72 cũng ở với Jêsus, là người Na-sa-rét. ⁷² Phê-rô lại
 73 chối và thề rằng: Ta chẳng hề biết người ấy. ⁷³ Một
 chập nữa, những kẻ ở gần đó đến gần nói với Phê-rô
 rằng: Quả thật vậy, người cũng thuộc về đảng ấy,
 74 vì tiếng nói của người khai người ra. ⁷⁴ Người bèn
 rửa, mà thề rằng: Ta không biết người đó đâu! Tức
 75 thì gà gáy. ⁷⁵ Phê-rô nhớ lại lời Đức Chúa Jêsus đã
 phán rằng: Trước khi gà gáy, người sẽ từ-chối ta ba
 lần. Đoạn, người đi ra và khóc-lóc cách đắng-cay.

ĐOẠN THỨ HAI MƯƠI BẢY

1 ¹ Đến sáng mai, các thầy tế-lễ cả và các trưởng-
 lão trong dân hội-nghị nghịch cùng Đức Chúa Jêsus
 2 để giết ngài. ² Khi đã trời ngài rồi, thì họ đem nộp
 ngài cho Phi-lát là quan tổng-đốc.

Giu-đa chết

3 ³ Khi ấy, Giu-đa, là kẻ đã nộp ngài, thấy ngài bị
 án, thì bị lương-tâm cắn-rứt, bèn đem ba chục bạc
 trả cho các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão, mà nói

rằng: ⁴ Tội đã phạm tội, vì nộp huyết vô-tội! Song họ đáp rằng: Sự đó can gì đến chúng ta? Mặc kệ người. ⁵ Giu-đa bèn ném bạc vào đền thờ, liền trở ra, đi tự-ải. ⁶ Các thầy tế-lê cả lượm bạc đó và nói rằng: Không có phép để bạc này trong kho thánh, vì là giá của huyết. ⁷ Rồi họ bàn với nhau dùng bạc đó mua ruộng của kẻ làm đồ gốm để chôn những viên-khách. ⁸ Nhơn đó, ruộng ấy đến nay còn gọi là “ruộng huyết.” ⁹ Bấy giờ, được ứng-nghiem lời của đấng tiên-tri Giê-rê-mi đã nói rằng: «Họ lấy ba chục bạc, là giá của Đấng đã bị định bởi dân Y-sa-ra-el, ¹⁰ và đưa bạc ấy mà mua ruộng của kẻ làm đồ gốm y như lời Chúa đã truyền cho ta.»

Chúa Jêsus ở trước mặt Phi-lát

¹¹ Đức Chúa Jêsus đứng trước quan tổng-đốc, thì quan hỏi rằng: Có phải người là vua của dân Giu-đa không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời. ¹² Trong lúc các thầy tế-lê cả và các trưởng-lão kiện ngài, ngài không đối-đáp gì hết. ¹³ Rồi Phi-lát nói với ngài rằng: Họ có nhiều điều làm chứng kiện người, hà người không nghe đến sao? ¹⁴ Đức Chúa Jêsus không đáp lại một lời gì, đến nỗi làm cho quan tổng-đốc lấy làm lạ lắm.

¹⁵ Phạm đến ngày lễ Vượt-Qua, quan tổng-đốc thường tha một tên tù tùy ý dân muốn. ¹⁶ Đang lúc ấy, có một tên phạm nổi tiếng, tên là Ba-ra-ba. ¹⁷ Khi chúng đã nhóm-hiệp, thì Phi-lát hỏi rằng: Các người muốn ta tha người nào, Ba-ra-ba hay là Jêsus gọi là Christ? ¹⁸ Vì quan ấy biết bởi lòng ghen-ghét nên chúng bắt nộp ngài.

¹⁹ Quan tổng-đốc đương ngồi trên tòa án, phu-nhân sai người thưa cùng quan rằng: Đừng làm gì đến người nghĩa đó; hôm nay tôi đã vì có người mà đau-dớn nhiều trong chiêm-bao. ²⁰ Các thầy tế-lê cả

- và các trưởng-lão đồ chúng hãy xin tha Ba-ra-ba và
21 giết Đức Chúa Jêsus. ²¹ Quan tổng-đốc hỏi họ rằng:
Trong hai người này, các người muốn ta tha ai?
22 Chúng thưa rằng: Ba-ra-ba. ²² Phi-lát nói rằng:
VẬY, còn Jêsus gọi là Christ, thì ta sẽ xử thế nào?
Chúng kêu lên rằng: Đóng đinh nó trên cây thập-tự!
23 ²³ Quan ấy hỏi rằng: Song người này đã làm việc dữ
gì? Chúng lại kêu-la lớn hơn rằng: Đóng đinh nó
24 trên cây thập-tự! ²⁴ Quan Phi-lát thấy mình không
thắng nổi chi hết, mà sự ồn-ào càng thêm, thì lấy
nước rửa tay trước mặt thiên-hạ, mà nói rằng: Ta
không có tội về huyết của người nghĩa này. VẬY,
25 mặc kệ các người. ²⁵ Hết thấy dân-chúng đều đáp
rằng: Xin huyết người lại đổ trên chúng tôi và con
26 cái chúng tôi! ²⁶ Phi-lát bèn tha tên Ba-ra-ba cho
chúng; và khiến đánh đòn Đức Chúa Jêsus, đoạn giao
ngài ra để đóng đinh trên cây thập-tự.
27 ²⁷ Linh của quan tổng-đốc bèn đem Đức Chúa Jê-
sus vào công-đường, và tập-hiệp cả cơ binh vây lấy
28 ngài. ²⁸ Họ cởi y-phục ngài ra, lấy áo điều mà khoác
29 cho ngài. ²⁹ Họ lại đương một cái mào gai mà đội
trên đầu, và để một cây sậy trong tay hữu ngài; rồi
qui xuống trước mặt ngài mà nhạo-báng rằng: Lạy
30 vua dân Giu-đa! ³⁰ Họ nhô trên ngài, và lấy cây sậy
31 mà đánh đầu ngài. ³¹ Khi nhạo-báng ngài phỉ sức,
thì họ cởi áo điều ra mà mặc áo của ngài lại, rồi
dem ngài đi đóng đinh trên cây thập-tự.

Chúa Jêsus bị đóng đinh trên cây thập-tự

- 32 ³² Khi họ đi ra, gặp một người ở thành Si-rê-nê
tên là Si-môn; thì bắt người khiêng cây thập-tự của
33 Đức Chúa Jêsus. ³³ Đã đi tới một chỗ gọi là Gô-ga-
34 ta, nghĩa là chỗ cái Sọ, ³⁴ họ bèn cho ngài uống
rượu trộn với mật đắng; song ngài nếm, thì không
chịu uống.

³⁵ Họ đã đóng đinh ngài trên cây thập-tự rồi, thì 35
bắt thăm mà chia nhau y-phục của ngài. ³⁶ Rồi họ 36
ngồi đó mà canh-giữ ngài. ³⁷ Phía trên đầu ngài có 37
đề bảng đề chữ, chỉ về tội-danh ngài, rằng: Người
này là Jêsus, vua dân Giu-đa.

³⁸ Cũng lúc đó, họ đóng đinh hai tên gian-đăng 38
với ngài, một tên ở cây thập-tự bên hữu, một tên,
cây thập-tự bên tả.

³⁹ Những kẻ đi ngang qua đó chê-cười ngài, lắc đầu 39
mà nói rằng: Người là kẻ phá đền thờ và dựng lại 40
trong ba ngày, hãy cứu lấy mình đi! Nếu người phải
Con Đức Chúa Trời, hãy xuống khỏi cây thập-tự!

⁴¹ Các thầy tế-lễ cả, các thầy thông-giáo và các trưởng- 41
lão cũng nhạo ngài rằng: ⁴² Nó đã cứu kẻ khác mà 42
cứu mình không được! Nếu phải vua dân Y-sơ-ra-

el, hãy xuống khỏi cây thập-tự đi, thì chúng ta mới
tin. ⁴³ Người nhờ-cây Đức Chúa Trời; nếu Đức Chúa 43
Trời yêu người thì bây giờ ngài phải giải-cứu cho,

vì người đã xưng mình rằng: Ta là Con Đức Chúa
Trời. ⁴⁴ Hai tên gian-đăng bị đóng đinh trên cây 44
thập-tự với ngài cũng nhạo-báng ngài như vậy.

⁴⁵ Từ giờ thứ sáu đến giờ thứ chín, khắp cả xứ 45
đều tối-tăm mù-mịt. ⁴⁶ Ước chừng giờ thứ chín, 46

Đức Chúa Jêsus kêu lên một tiếng lớn rằng: Ê-li,
Ê-li, la-ma sa-bác-ta-ni! nghĩa là: Đức Chúa Trời
tôi ơi! Đức Chúa Trời tôi ơi! sao ngài lìa bỏ tôi vậy?

⁴⁷ Có mấy người đứng đó, nghe kêu, thì nói rằng: 47
Người này kêu Ê-li. ⁴⁸ Liền có một người trong bọn 48

họ chạy lấy một miếng bông đá thấm đầy dấm, rồi
đề trên đầu cây sậy mà đưa cho ngài uống. ⁴⁹ Nhưng 49

kẻ khác thì lại nói rằng: Thôi, khoan đã, để chúng ta
coi thử có Ê-li đến giải-cứu người chẳng? ⁵⁰ Đức Chúa 50
Jêsus lại kêu lên một tiếng lên nữa, rồi trút linh-hồn.

⁵¹ Xảy thấy cái màn trong đền thờ bị xé ra làm 51
hai từ trên chí dưới, đất thì rung-dộng, đá lớn bề ra,

52 ⁵² mồ-mả mở ra, và nhiều thầy của các thánh qua đời
53 được sống lại. ⁵³ Sau khi Đức Chúa Jêsus đã sống lại,
các thánh đó ra khỏi mồ-mả, đi vào thành thánh, và
54 ứng-hiện cho nhiều người thấy. ⁵⁴ Thầy đội và những
lính cùng với người giữ Đức Chúa Jêsus, thấy đất
rúng-động và những điều xảy đến, thì sợ-hãi lắm, mà
nói rằng: Thật người này là Con Đức Chúa Trời!
55 ⁵⁵ Vả có nhiều người đờn bà đứng coi ở đằng xa, là
người đã đi theo Đức Chúa Jêsus từ xứ Ga-li-lê, để
56 hầu việc ngài. ⁵⁶ Trong những đờn bà đó có Ma-ri-a
Ma-đơ-lên, Ma-ri-a, mẹ của Gia-cơ và Giô-xép, và mẹ
hai con trai của Xê-bê-đê.

Chôn Chúa Jêsus trong mộ. — Linh giữ mộ

57 ⁵⁷ Đến chiều tối, có một người giàu, ở thành A-ri-
ma-tê, tên là Giô-xép, chính là một môn-đồ của Đức
58 Chúa Jêsus, ⁵⁸ đến nơi quan Phi-lát mà xin xác của
59 Đức Chúa Jêsus. Phi-lát bèn truyền cho. ⁵⁹ Giô-xép
60 lấy xác ngài mà bọc trong tấm vải liệm trắng. ⁶⁰ Và
đưa để trong một cái huyệt mới mà người đã khiến
đục cho mình trong hòn đá, và lăn một hòn đá lớn
61 đến trước cửa mồ, rồi đi. ⁶¹ Có Ma-ri-a Ma-đơ-lên
và Ma-ri-a khác ở đó, ngồi đối ngang huyệt.
62 ⁶² Đến ngày mai (là ngày sau ngày dự-bị), các thầy
63 tế-lễ cả và người Pha-rê-si cùng nhau đến Phi-lát, ⁶³ mà
nói rằng: Thưa quan, chúng tôi nhớ người nguy này,
khi còn sống, có nói rằng: Khởi ba ngày thì ta sẽ
64 sống lại. ⁶⁴ Vậy, xin quan hãy bắt người canh mã
cẩn-thận cho đến ngày thứ ba, kéo môn-đồ nó đến
di xác, rồi nói với chúng rằng: Ngài đã từ kẻ chết
sống lại, thì e sự gian-dối sau này sẽ hơn sự gian-dối
65 trước nữa. ⁶⁵ Phi-lát nói với họ rằng: Các người có
66 linh-vệ; hãy đi canh-giữ theo ý các người. ⁶⁶ Vậy,
họ đi, niêm-phong mã ngài lại, cắt linh canh-giữ, lấy
làm chắc-chắn lắm.

ĐOẠN THỨ HAI MƯƠI TÁM

Đức Chúa Jêsus phục-sanh

¹ Sau ngày Sa-bát, ngày thứ nhứt trong tuần-lễ, lúc 1
tưng-tưng sáng, có Ma-ri-a Ma-đơ-lên và Ma-ri-a khác 2
đến thăm mộ. ² Và nầy, đất rung-động kịch-liệt, vì 2
có thiên-sứ của Chúa ở trên trời xuống, đến lăn hòn 3
đá ra mà ngồi ở trên. ³ Dung-mạo của thiên-sứ giống 3
như chớp nháng, và y-phục trắng như tuyết. ⁴ Vì 4
đó, những linh canh kinh-khiếp, nhào-lăn, trở nên 5
như người chết. ⁵ Thiên-sứ nói cùng các người đồn 5
bà đó rằng: Phần các ngươi đừng sợ chi cả; vì ta 6
biết các ngươi tìm Đức Chúa Jêsus, là Đấng bị đóng 6
đinh trên thập-tự-giá. ⁶ Ngài không ở đây đâu; nhưng 6
ngài sống lại rồi, như lời ngài đã phán. Hãy đến xem 7
chỗ ngài đã nằm, ⁷ và hãy đi mau-mau báo-cáo cho 7
môn-đồ ngài hay rằng ngài đã từ kẻ chết sống lại. 8
Đây nầy, ngài đi trước các ngươi qua xứ Ga-li-lê; ở 9
đó, các ngươi sẽ thấy ngài. Ấy, ta dự-cáo các ngươi! 9
⁸ Hai người đồn bà đó vội-vàng ra khỏi mộ, vừa sợ 8
vừa cả mừng, và chạy báo tin cho các môn-đồ. ⁹ Kia, 9
Đức Chúa Jêsus gặp hai người đồn bà đó, thì phán 10
rằng: Mừng các ngươi! Họ cùng đến gần, ôm chơn 10
ngài, và thờ-lạy ngài. ¹⁰ Đức Chúa Jêsus bèn phán 10
rằng: Đừng sợ chi cả; hãy đi báo-cáo cho anh em 11
ta đi qua xứ Ga-li-lê, ở đó sẽ thấy ta. 11

Tiếng đồn của thiên-hạ

¹¹ Khi hai người đồn bà đó đi đường, thì có mấy 11
tên linh canh vào thành thuật lại cho các thầy tế-lễ cả 12
biết mọi việc đã xảy đến. ¹² Các thầy bèn nhóm- 12
hiệp cùng các trưởng-lão đặng bàn-luận, xong rồi, thì 13
họ cho những linh đó nhiều tiền bạc, ¹³ mà dặn rằng: 13

- Các người hãy nói rằng: Môn-đồ người đã đến lúc ban đêm, khi chúng tôi đang ngủ, mà đi thầy người.
- 14 ¹⁴ Nếu đều ấy thấu tai quan tổng-đốc, thì chúng ta sẽ khuyên-giải người, và làm cho các người khỏi lo-sợ.
- 15 ¹⁵ Mấy tên lính đó lấy bạc, và làm theo như lời. Tiếng ấy đã đồn ra trong dân Giu-đa cho đến ngày nay.

Chúa hiện ra tại xứ Ga-li-lê

- 16 ¹⁶ Mười một môn-đồ đi qua xứ Ga-li-lê, lên hòn
- 17 núi mà Đức Chúa Jêsus đã chỉ cho họ. ¹⁷ Họ thấy ngài, thì thờ-lạy ngài. Nhưng mà có một vài người
- 18 nghi-ngờ. ¹⁸ Đức Chúa Jêsus đến gần, phán cùng môn-đồ rằng: Hết cả quyền-năng ở trên trời và dưới
- 19 đất đã giao cho ta. ¹⁹ Vậy, hãy đi tuyên-giáo cho muôn dân, hãy nhơn danh Đức Cha, Đức Con, và
- 20 Đức Thánh-Linh mà làm phép báp-têm cho họ, ²⁰ và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các người. Và này, ta thường ở cùng các người luôn cho đến tận-thế.